Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

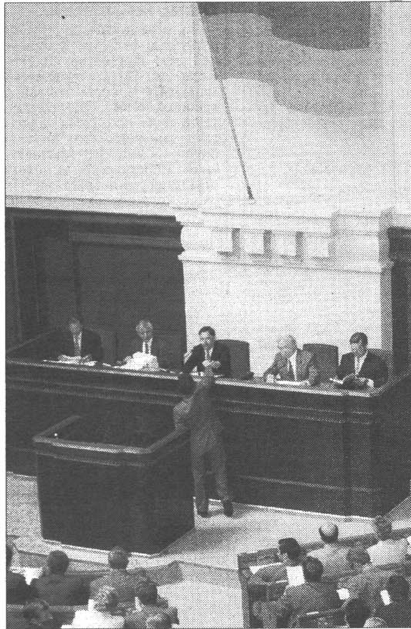

№ 91 (1841) ♦ Субота, 16 травня 1998 року ♦ Ціна договірна

З новим парламентом,

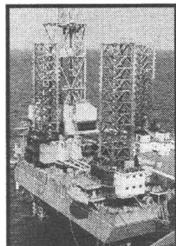

ДЕРЖАВО!

На цьому тижні розпочала роботу Верховна Рада нового скликання

Ви впізнаєте їх? Це ваші обранці. Ще зовсім недавно вони обіцяли вам у «невимушеній» передвиборній обстановці... 12 травня, в день відкриття роботи нової Верховної Ради, новообрані депутати офіційно присягнули на вірність Україні, скріпивши свої слова підписом. Яким буде діло, залежить і від вас: бо «між тим, що було і що є», проліг саме ваш голос. З чим і вітаємо тих, хто, штурмуючи виборчі урни, критикував, сумнівався, вірив... І вручив саме їм свій мандат довіри. З новим парламентом, державо! З новими парламентаріями, виборці!

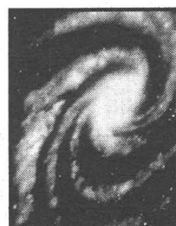
(Закінчення на 3-й стор.).

Біля Бердянська є газ? 4

Слідами забутих масок 7

Вселенські потопи прогнозуються 13

Трансляцію поновлено. Проблема не зникла

Прем'єр-міністр України Валерій Пустовойтенко доручив міністрові інформації З. Кулику забезпечити висвітлення роботи Верховної Ради до розв'язання питань правового та фінансового забезпечення.

Про це 14 травня повідомив депутатам член тимчасової президії Анатолій Матвієнко (НДП), який за дорученням парламенту обговорив цю проблему з прем'єр-міністром.

(Закінчення на 2-й стор.).

200 науковців уже ніколи не повернуться на Батьківщину

Останніми роками з України виїхало більше тисячі кандидатів і докторів наук, з яких близько 200 вже ніколи не повернуться на Батьківщину, заявив президент Національної академії наук академік Борис Патон. За його словами, головними причинами, що змусили вчених залишити Батьківщину, є низький рівень зарплати і погане забезпечення необхідним дослідницьким обладнанням та матеріалами. Б. Патон висловив також занепокоєння тим, що торік лише 203 молоді спеціалісти почали працювати в галузі науки, тоді як у 80-ті роки ця цифра наближалася до 800 чоловік.

(Закінчення на 2-й стор.).

Врожай-98

Індивідуал пішов у «картопляний наступ»

Картопляне поле на Волині проти торішнього не зменшилося. Сьогодні воно займає майже 80 тисяч гектарів. А ось площі в колективних господарствах останніми роками «підтягнули» більш як у... десять разів. Коли б, наприклад, волиняни сподівалися тільки на КСП, то вочевидь забули б смак «другого хліба»: 75 тисяч гектарів картопляного поля припадає на індивідуальний сектор і лише 5 тисяч — на колективний. І врожаї бульби на приватному полі кращі. Хоч це дивно, адже щоб вчасно оновлювати насіння картоплі, селяни коштів не мають.

P. S.

❍ **За три останніх роки населення України зменшилося на 2 мільйони.**

❍ **На кожне вільне робоче місце нині в країні претендують 19 чоловік.**

Спробуй і виграй!

«Голос України» проводить для своїх передплатників другий етап розіграшу лотереї. Розігруватимуться найрізноманітніші товари. І все це завдяки нашим спонсорам:

14. Черкаському СП «Італьяно в Україні» (президент Анжей Гіль) — набори шампанських вин.

15. Черкаському АТ «Ватфарм» (голова правління Іван Цибанов) — комплекти домашньої аптечки.

16. АТ «Золотоніська парфумерно-косметична фабрика» (голова правління Володимир Близнюк) — набори парфумерно-косметичних виробів.

17. Заслуженій художниці України Тамарі Гордовій —декоративний розпис «Птахи на калині».

Друзі! Стежте за газетою. Щономера в нас збільшуватиметься асортимент товарів для розіграшу в лотерею. Спробуйте і виграйте!

Передплата-98

У номер

Трансляцію поновлено. Проблема не зникла

(Початок на 1-й стор.).

Пан Матвієнко зазначив, що порядок висвітлення діяльності парламенту 14-го скликання відрізняється від порядку, за яким висвітлювалася діяльність парламенту 13-го скликання.

Так, передбачено, що з національними теле- і радіокомпаніями укладається договір у межах наданих із держбюджету коштів, що їх переказують на рахунок Верховної Ради.

Після цього формується замовлення на трансляцію засідань парламенту. Робочій групі парламенту доручено сформувати таке замовлення, після чого воно має бути оплачене з парламентського рахунку національним теле-і радіокомпанії.

Як повідомив А. Матвієнко, держбюджетом передбачено фінансування трансляції в 1998 році у сумі 6,1 млн. грн.

За його словами, на сьогодні Верховній Раді перераховано 3,7 млн. грн., з яких 1,2 млн. грн. плановано спрямувати на виплату зарплати. З решти 2,5 млн. грн. Верховна Рада має погасити заборгованість перед національними теле- і радіокомпанією й оплатити наступну трансляцію.

Докладніше ці події, точніше, політичне підґрунтя проблеми з трансляцією, ми проаналізуємо в наступному номері.

Хоч головою об камінь, хоч каменем по голові

У травні минає рік відтоді, як президенти України Леонід Кучма та Росії Борис Єльцин підписали великомасштабний Договір про дружбу, співробітництво і партнерство та угоди про поділ Чорноморського флоту. Як відомо, Верховна Рада вже ратифікувала договір, натомість Державна Дума досі відкладає розгляд цього питання.

Днями міністр закордонних справ України Борис Тарасюк заявив, що можливо ратифікація відбудеться найближчим часом, напередодні візиту глави МЗС Росії Євгена Примакова до Києва, запланованого на кінець травня. Ця заява ще раз підтвердила: Москва не має наміру узгоджувати свої плани з Києвом. Так, учора голова Держдуми Геннадій Селезньов наголосив, що «Договір з Україною буде ратифіковано, коли Верховна Рада розгляне питання про поділ ЧФ... І тоді ми розглянемо два документи у пакеті». Це вже щось новеньке. У Москві неодноразово висували різні пояснення зволікань щодо цього питання. З останнього зрозуміло, що відтепер угоди з поділу ЧФ знову стануть каменем спотикання на шляху до ратифікації договору.

200 науковців уже ніколи не повернуться на Батьківщину

(Початок на 1-й стор.).

А тим часом Президент України Л. Кучма під час відвідання Національної бібліотеки передав її керівництву архіви КДБ про видатного українського вченого і громадського діяча Михайла Грушевського. Ідеологічне табу на наукову спадщину першого президента України зберігалося до кінця 80-х років.

Л. Кучма висловив сподівання, що підписаний ним указ про святкування у вересні Дня бібліотеки приверне увагу громадськості до цих закладів культури. Л. Кучма також доручив віце-прем'єрові В. Смолію передати Пересопницьке євангеліє, повідомляє «Інтерфакс-Україна».

Парламентська хроніка

Формування робочих органів Верховної Ради триває

Вечірнє засідання 14 травня

За, здавалося б, буденною, дещо рутинною роботою депутатів, які у цей день формували робочі органи Верховної Ради, відчувалася напруга майбутніх виборів голови законодавчого органу. Недаремно значна увага була приділена інформації, з якою виступив член тимчасової робочої президії ВР Анатолій Матвієнко. Напередодні, як відомо, припинилася трансляція засідання українського парламенту. У цей день, скажемо образно, депутати Верховної Ради тринадцятого скликання в особі Голови ВР Олександра Мороза передавали естафетну паличку законодавчої роботи своїм наступникам і водночас відзвітували перед виборцями про свою роботу. Але, на жаль, останні так і не змогли почути виступ Олександра Мороза.

Анатолій Матвієнко поінформував про те, що, мовляв, управління справами парламенту не підписало угоди з Державним комітетом з питань телебачення і радіо, а також заборгувало йому значну суму за попередні трансляції.

Народні депутати задали доповідачеві ряд запитань, а також вирішили заслухати 15 травня інформацію Генеральної прокуратури, якій доручили розібратися, хто порушив постанову парламенту.

Головуючий на засіданні Петро Симоненко повідомив сесію, що секретаріат Верховної Ради зареєстрував вісім фракцій. Так, фракція КПУ нараховує 119 депутатів, Народного Руху — 47, «Лівого центру» (блок Селянської і Соціалістичної партій) — 35, Партії зелених — 24, НДП — 84, «Громади» — 39, Прогресивної соціалістичної партії — 17 і Соціал-демократичної партії (об'єднаної) — 24 депутати. Отож, 389 народних обранців визначилися зі своєю фракційною приналежністю. (Щоправда, це повідомлення викликало сумнів у лідера прогресивних соціалістів щодо права Павла Лазаренка бути членом робочої президії. Чомусь шановна Наталя Михайлівна не звернула увагу на заяву НДП, в якій підтверджувалося те, що кандидатуру Павла Лазаренка, окрім 39 членів «Громади», підтримали ще 42 позафракційні депутати, це своїм голосуванням засвідчила і Верховна Рада.)

Після тривалих дебатів сесія прийняла рішення про кількість комітетів Верховної Ради.

Володимир КОРОЛЮК.

14 ПРЕТЕНДЕНТІВ

Ранкове засідання 15 травня

Першим на порядку денному постало питання обрання Голови Верховної Ради України, яке багато в чому має стати визначальним у роботі парламенту нового скликання.

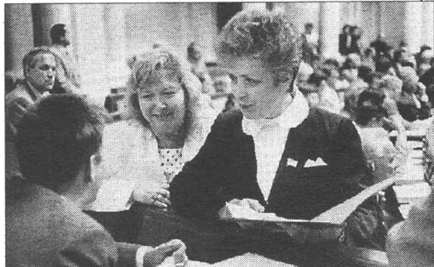
У результаті до списку претендентів потрапили: від об'єднання «Реформи-Центр» — Зореслава Ромовська, фракції СДПУ (о) — Валерій Череп, фракції «Громада» — Олександр Єльяшкевич, Євген Смірнов, Юлія Тимошенко, фракції «Зелених» — Віталій Кононов, фракції Компартії України — Петро Симоненко, НРУ — Юрій Костенко, НДП — Олександр Карпов. Серед кандидатів — Михайло Павловський, Василь Костицький, Іван Білас. Самовисунулися Олександр Ржавський та Микола Ковач.

Після цього було підведено риску під списком висунутих кандидатур. Сесія зробила перерву для обговорення у фракціях запропонованих претендентів. Серед депутатів було розповсюджено довідковий матеріал про кандидатури на посаду голови парламенту.

Обговорення висунутих кандидатур призначено на вівторок.

А перед висуванням кандидатур слово для виступу було надано голові Центральної виборчої комісії Михайлу Рябцю. Від імені ЦВК він привітав депутатський загал з обранням і висловив упевненість, що новий склад парламенту працюватиме на високому професійному рівні, пам'ятаючи про своє високе покликання та відповідальність народного обрання. Михайло Рябець повідомив, що нині зареєстровано 440 народних депутатів. Серед них, порівняно з попереднім скликанням, майже удвічі більше жінок. Депутатський корпус також відчутно «помолодшав». А його інтелектуальний потенціал значно зріс: більш як 100 депутатів мають учений ступінь.

Голова ЦВК не схвалив практику, коли районні суди вирішують, як тлумачити результати виборів. Це — «вузлик на пам'ять» для депутатів, щоб вони доопрацювали закон про вибори й унеможливили надалі прикрі різночитання закону.

Потім заступник Генерального прокурора України Анатолій Мудрий доповів про результати перевірки ситуації, пов'язаної із відсутністю трансляції перших днів роботи Верховної Ради по радіо та телебаченню. Він зазначив, що перевіркою встановлено обопільні порушення чинного законодавства — і з боку адміністрації Держтелерадіо, і з боку управління справами Верховної Ради. А саме — між ними свого часу не було досягнуто згоди про оплату ефірного часу. Саме це призвело до призупинення трансляції. Проте Генеральна прокуратура не вбачає підстав для порушення кримінальної справи проти адміністрації Держтелерадіо. З бурхливого реагування залу було видно, що народних депутатів не задовольняє становище, у яке нині поставлено Верховну Раду, і вони вимагали обговорення цього питання. Однак, виходячи з регламенту роботи сесії, обговорення (яке, вочевидь, необхідне) перенесено на пізніше.

Іван ДМИТРЕНКО.

Фото Олександра КЛИМЕНКА та Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Два — в одному

Як ми вже повідомляли, у четвер Конституційний суд України прийняв рішення по справі за конституційним поданням 47 народних депутатів України з приводу необхідності офіційного тлумачення статті 3 та статті 5 Закону України «Про статус депутатів місцевих рад народних депутатів».

Відповідно до прийнятого рішення депутат місцевої ради може працювати на будь-якій посаді в державній адміністрації, в тому числі бути головою державної адміністрації, працювати прокурором, але за умови, що він не поєднуватиме свою службову діяльність з керівною посадою у відповідній раді її виконавчих органів та апарату.

Після оголошення рішення до представників засобів масової інформації звернувся уповноважений представник суб'єкта права на конституційне подання — народний депутат України Станіслав Ніколаєнко, який, зокрема, зазначив:

— Прийняте рішення істотно звеншило права місцевого самоврядування. Коли сьогодні депутат місцевої ради одночасно є керівником структурного підрозділу відповідного органу виконавчої влади, приймає рішення про бюджет і сам виконуватиме цей бюджет, і одночасно в процесі сам себе контролюватиме, то виникає запитання: «Де розподіл влади, де демократія, де діє три гілки влади?».

Тому, за словами Станіслава Ніколаєнка, народні депутати на цьому не зупиняться і звертатимуться до Конгресу з місцевого самоврядування при Раді Європи, а також до Європейського суду.

Голова Конституційного суду України Іван Тимченко на прес-конференції зазначив, що, приймаючи рішення, Конституційний суд виходив з положень Конституції, якою встановлено, що лише народний депутат України та Президент України не можуть мати іншого представницького мандата, а також судді не можуть бути депутатами місцевих рад. Тому, частина перша статті 5 Закону України «Про статус депутатів місцевих рад народних депутатів» визнана неконституційною лише в частині, що стосується вже названих осіб, крім судді і арбітра.

На думку голови Конституційного суду України Івана Тимченка, частина перша статті 5 названого закону обмежує громадянина у праві бути обраним, зокрема, до органу місцевого самоврядування.

Конституційний суд України визнав це положення таким, що не відповідає Конституції України.

За словами голови Конституційного суду України, положення Європейської хартії про місцеве самоврядування рішенням суду не порушені, а приведені у відповідність до принципів місцевого самоврядування, закріплених в окремому розділі Конституції України. Але є одна деталь. Закон України «Про статус депутатів місцевих рад народних депутатів» прийнято раніше за нову Конституцію України і норма статті 5 не була вчасно приведена у відповідність до положень Конституції України.

Отже, практичне застосування рішення Конституційного суду України означає, що, по-перше, голова ради, скажімо, не може бути головою адміністрації, його заступником, керівником її структурного підрозділу, прокурором. А, по-друге, усі ці особи можуть бути депутатами місцевих рад.

Журналісти спроектували рішення Конституційного суду України на ситуацію в Києві: голова Київської міськдержадміністрації Олександр Омельченко не може бути головою Київради...

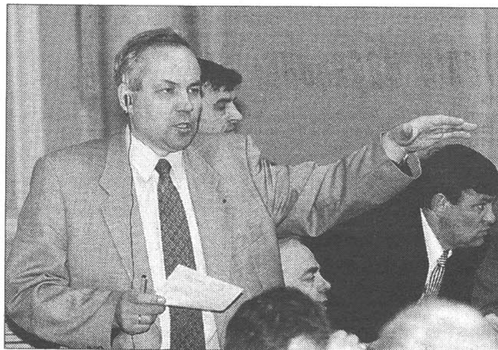
Та Іван Тимченко не був настільки сміливим, щоб підтвердити або спростувати думку журналістів. Коментувати конкретну ситуацію голова Конституційного суду України відмовився, мовляв, Конституційний суд України свою справу зробив. А далі — нехай місцеві проблеми розв'язують органи, які повинні забезпечити виконання цього рішення. Втім, його мають виконувати не тільки органи, а й самі посадові особи, котрі сидять на «двох стільцях».

Чи Президент подякує панові Омельченку, чи пан Омельченко подякує Київраді — покаже час.

Чи не є рішення, яке прийняв Конституційний суд у ситуації з місцевим самоврядуванням, і нерішучість голови Конституційного суду пана Тимченка у вирішенні проблеми з головою Київради наслідком досить прозорого натяку гаранта Конституції, який він висловив у щорічному посланні до народу, Верховної Ради України: « Нам належить, зокрема, реалізувати природну сутність ідеї самоврядування. Як відомо, дехто, у тому числі й у парламенті, вбачає у представницьких органах окрему гілку влади і виступає за вибудову окремої її вертикалі — від Верховної Ради до сільської.

Просив би зрозуміти: різнобою, паралелізму й дублювання в організації та функціонуванні системи влади я не допущу».

Марина КОВАЛЬЧУК.

З НОВИМ ПАРЛАМЕНТОМ, ДЕРЖАВО!

Людмила КОХАНЕЦЬ, Олександр КЛИМЕНКО, Сергій КОВАЛЬЧУК (фото), «Голос України»

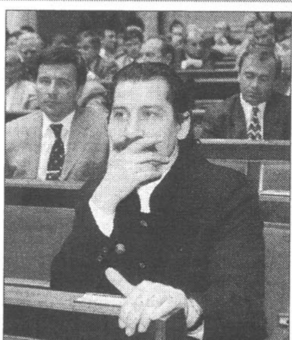
(Початок на 1-й стор.).

Слова присяги депутати повторювали за найстаршим членом парламенту. Лідер українських націоналістів Слава Стецько, всупереч споконвічній жіночій природі, того ранку щиро пишалася своїм віком. У залі було досить тих, хто так само щиро бажав «омолодження» голові КУНу хоч на один день, хоч на один ранок. (До речі, 14 травня Ярославі Йосипівні виповнилося... Втім, скільки — не важливо зовсім, адже це було вже 14-го).

Як відомо, присягу підписали всі 417 присутніх у залі: і незакомплексовані на «віковій» обставині депутати, і ті, хто обсипав Ярославу Стецько «компліментами». Законодавці «у масі», на відміну від попередників, стали законослухнянішими, і це надихає...

Перші дні роботи парламенту відзначалися не лише організаційними пристрастями, а й надзвичайно цікавими моментами. Кілька з них ви бачите на цих знімках. Фотооб'єктив зафіксував «на згадку» зустріч двох «давніх друзів» — ви, напевне, здогадалися яких... Обмінювалися люб'язностями давні приятелі і затяті опоненти, несподівано «дружили партіями» ті, кого ми звично дислокуємо по різні боки барикад. Виглядали з-за спин партійців лідери «незалежних»...

Одне слово, парламент незалежної України стартував. Сподіваємося, до фінішу, визначеного Конституцією.

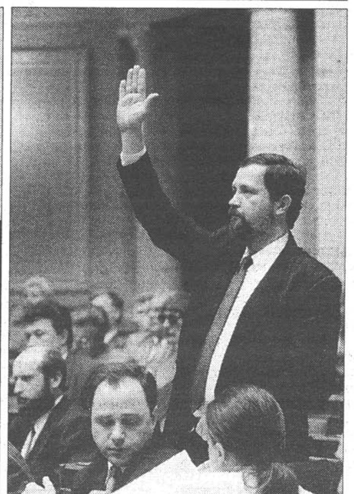

У номер

● Дніпропетровськ

Храм, до якого дороги ведуть звідусіль

Двісті двадцять років виповнилося Свято-Троїцькому соборові, що в Новомосковську. Ідеться про собор, побудований на славу своєї могутності запорозькими козаками ще тоді, коли вони мали власну державність. І зведена була ця дерев'яна п'ятдесятиметрової височини споруда без жодного цвяха, як ніхто до того в світі не будував. А ще відомо всім, що саме цей храм і послужив прообразом незабутнього «Собору» Олеся Гончара. Нині дороги до цього храму ведуть звідусіль. До слова, на цьому місці буде створено історико-архітектурний комплекс, який уже проектується.

● Кіровоград

Повний фініш!

За статистичними даними, на обліку в Кіровоградському центрі зайнятості перебуває більше як 33 тисячі чоловік. Це в півтора раза більше, ніж торік.

Майже третина незайнятого населення — молодь віком до 21 року та жінки, які мають малолітніх дітей і дітей-інвалідів.

На одне вакантне робоче місце у різних районах області припадає від 30 до 100 претендентів. І це без урахування так званого прихованого безробіття. Ускладнює ситуацію й скорочення робочих місць. Лише за чотири місяці цього року з підприємств області звільнено більше 3 тисяч чоловік.

● Одеса

Біліє парус... не одинокий

В Одеській гавані стараннями й коштом тутешнього морського порту введено в дію новий яхтовий комплекс міжнародного класу. Біля причалу відшвартувалися перші вітрильні судна, а загалом тут зможуть обслуговувати на високому рівні до сотні яхт. Сучасна водоспортивна база дасть змогу проводити в Одесі змагання яхтсменів міжнародного рівня, влаштовувати святкові фестивалі тощо.

● Крим

Засяяли «Артеківські зорі»

Це назва першого міжнародного фестивалю хорів, який триватиме до кінця травня.

Конкурсні прослуховування, концерти відбуваються в одному з найчарівніших палаців Південного берега «Суук-Су», де любив співати сам Федір Шаляпін, на майданчиках «Артеку» і Ялти.

Апофеозом фестивалю стане уславлення 2000-річчя Різдва Христового у Херсонесі, де в багатоголоссі зіллються сотні дитячих голосів — учасників усіх хорів, славлячи красу, милосердя, добро.

Фракція Комуністичної партії України у Верховній Раді України з глибоким сумом сповіщає про смерть на 80-му році життя колишнього першого секретаря Київського міськкому Компартії України, депутата Верховної Ради України шостого і одинадцятого скликань

БОТВИНА Олександра Платоновича

і висловлює щире співчуття рідним і близьким з приводу цієї тяжкої втрати.

Володимир ДУПАК, «Голос України»

Біля Бердянська є газ?

Свердловина тижня

НАПРИКІНЦІ квітня у північній частині Азовського моря, за 30 кілометрів від Бердянської коси, «виросла» плавуча бурова установка «Сиваш». Цей регіон розвідникам газових родовищ бачиться досить перспективним, стверджує заступник начальника управління розвідувального буріння державного виробничого підприємства з видобутку і транспортування нафти та газу «Чорноморнафтогаз» Анатолій Антонов. І додає: «Інтуїція та специфіка нашої роботи підказують, що ми прийшли сюди не на один сезон, а на роки...»

«Сиваш» приплив до Бердянська з Чорного моря. За словами Анатолія Антонова, лоцманська служба Керченського порту впоралася із завданням успішно, хоча «тягти» бурову було непросто. Особливо штормовим Чорним морем, яке немов ще раз перевіряло на надійність махину розміром 45 на 57 метрів, а вага її — 12600 тонн. Куди спокійніше зустріло Азовське море. А про надії, які пов'язують із кінцевим результатом роботи бурильників 135 тисяч жителів Бердянська, годі й говорити. Адже місто «сидить» на самісінькому хвості магістрального газопроводу Таганрог — Бердянськ і, як каже новообраний міський голова Валерій Баранов, «коли у всіх недобре з газом, тут — взагалі погано...»

Отже, Баранов дуже сподівається на місто-супутник на воді, тобто на позитивний результат розвідувального буріння, яке «Чорноморнафтогаз» уже розпочав на найвіддаленішому від міста, першому, з чотирьох планованих, майданчику. Всього кілька днів вистачило, щоб пробурити свердловину до 200 метрів завглибшки: потрібно було убезпечитися від «подарунків» верхніх шарів «болотного» газу. Нині бурильники «пішли» основною свердловиною — Матросською № 1, що сягне 2250 метрів глибини. Сподіваються, що наприкінці травня —початку червня більш-менш певно можна буде говорити, чи матимуть бердянці свій газ.

І — скільки? Бо за прогнозами запаси мають бути багатими. Та світлу перспективу можна наблизити тільки чималими інвестиціями. Без них «Чорноморнафтогаз» не впорається, бо нинішнього прибутку ледь вистачає на забезпечення життєдіяльності й недостає на розвиток підприємства. Бюджет майже не розраховується. Ось чому Анатолій Антонов уже нині висловлює подяку за допомогу та всіляке сприяння керівництву Бердянського морського порту, що забезпечує безперебійну роботу вахтових бригад бурильників, які змінюються на «Сиваші» через тиждень. Нині на буровій постійно працюють по 60 чоловік.

Зрозуміло, багатьох цікавить і питання, чи не вплине робота бурильників на екологію курорту. Антонов однозначно відповідає: «Боятись нічого! «Сиваш» —екологічна установка, перебуває під постійним контролем найрізноманітніших комісій та екослужби. Більше того, від неї є користь морській фауні, бо платформи обростають мідіями, водоростями й стають своєрідними рифами, в яких активно розмножується риба. А ще Бердянський міськводоканал перевіряє на радіоактивність породу зі свердловин».

Так хочеться написати про бердянський газ без знака запитання в заголовку!

Запорізька область.

Віктор ТЕРЕН, журналіст

Якщо вам темно, не треба люстри

Враження тижня

Збори правління Європейського банку реконструкції та розвитку, що їх помпезно рекламували в засобах масової інформації та в банківських колах, на підсумковій конференції було схарактеризовано як продуктивні.

Власне, цей висновок виконувача обов'язків президента ЄБРР Чарльза Франка, мабуть, розділили й акціонери цієї поважної фінансової організації. Нехай навіть хтось і розчарувався, так і не довідавшись, хто очолюватиме банк у найближчому майбутньому, або на яких умовах ЄБРР збирається кредитувати найризикованіші проекти країн з перехідною економікою.

Серед показових виступів українського істеблішменту вирізнявся виступ віце-прем'єра з питань економіки Сергія Тигипка, якого, схоже, підсумки фінансового саміту дещо розчарували. Що не кажіть, а комерційний характер і обсяги обіцяних ЄБРР кредитів на підтримку малого та середнього бізнесу, низки енергетичних програм — мала втіха. Інвестиційний дощ не пролився. За гіркими словами Сергія Тигипка, і навряд чи проллється, бо замість втілювати в життя економічні реформи, українські уряди їх забалакували. І збори ЄБРР лише яскравіше висвітлили цю істину. І підкреслили безглуздість української антикризової реклами на кшталт: «Якщо вам темно — купіть люстру». Банкіри роз'їжджалися по європах захоплені від природного клімату і стурбовані погіршенням клімату інвестиційного. Їх садовили у літаки привітні господарі у темних окулярах. Може, і справді, не треба люстри, а варто зняти окуляри й подивитися на хід економічних реформ незасліпленими очима?!

Оксана ТЕЛЕНЧІ, «Голос України»

Ярило! Зігрій, освіти, осіни...

Віртуози тижня

До Львова завітав сам Бог Сонця Ярило. Жбурнув пучок променів на місто — й розпочалася незвична для такої пори спека, злетілися з усіх усюд зірки, і камінні леви шанобливо схилили голови перед суцвіттями талантів. Ще б пак! Адже водночас у Львові відбуваються дві мистецькі акції: IX Міжнародний фестиваль музичного мистецтва «Віртуози» та Тиждень європейської культури. Олег Криса, скрипаль із світовим іменем, не забуває про своє львівське коріння. Утверджуючи престиж України на всіх континентах, він знову й знову повертається по ковток натхнення до рідних порогів, до друзів й своїми виступами підносить престиж фестивалю. Серед зірок «Віртуозів» — французький диригент Жан Перісон.

У рамках Тижня європейської культури відбулися Дні Кракова у Львові, Дні німецької культури, «круглі столи» «Україна і Європа: єдність у розмаїтті», «Культурні традиції в Центральній Європі: музичне життя від централізму до регіональної специфіки». Та особливо яскравою подією став театральний фестиваль «Ярилові ігрища», що його організували Центр міжнародних культурних ініціатив та театр імені Леся Курбаса. У почті Бога Сонця Ярила львів'яни побачили на кількох театральних майданчиках український «Дударик», шведські театри «Слава», «Ітака», «Молодіжний театр із Швейцарії», фольк-групу з Ірландії... А головним цими днями стало усвідомлення високої вартості українського мистецтва в інтер'єрі європейського дому.

Львів.

Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, «Голос України»

Травневий грім під Корсунем

Екскурс тижня

350 років тому — травневого дня 1648 року — повсталі козаки Богдана Хмельницького розгромили військо польських поневолювачів

Це був другий грім, від якого затремтіли коліна гнобителів. Перший, як відомо, за кілька днів перед Корсунем, прогримів на Жовтих Водах.

Хто був у тих краях, пам'ятає: на стику кількох доріг височіє над степами могутня фігура Богдана Хмельницького. Сюди після відомих подій у Суботові втік сотник Хмельницький. Запорозька Січ була тоді тут, у Мішуриному Розі (тепер — Нікополь)... Ні, не тільки особисті кривди привели сюди бунтівного сотника, як намагалися стверджувати історики-недруги. Достатньо бодай побіжно почитати листи Богдана до польського короля чи його універсали до українського народу, щоб чітко збагнути: були у гетьмана вищі мотиви. І стікалися до нього козаки й посполиті, бо чули: гетьман говорить про волю, про власну державу.

Польський гетьман Микола Потоцький та польний гетьман Мартин Калиновський із військом ішли карати бунтарів. Однак незабаром зустріли втікачів з-під Жовтих Вод і захиталися. Вирішили, було, укріпитися під Чигирином. Та наїзди козацьких ватаг і кримських татар не давали спокою. Хоч, постріл'явши, вони прожогом зникали у степах, ніби виказуючи свою слабкість, однак гетьмани тривожилися не на жарт. Та тривога передавалася війську. Гетьмани заспокоювали: от-от має прийти з новими силами Ярема Вишневецький. Кривавий Ярема (сам українець, але став нечуваним катом свого народу, це він наказував знімати з живих людей шкіру, обливати гарячою смолою, садити на палі — «щоб відчували, що вмирають», як він часто казав) поспішав, щоб об'єднатися з гетьманами. Ті вирішили зачекати його під Корсунем. Знялися з Чигирина і через Мошни та Сахнівку подалися до Корсуня. Тут вони наказали укріпити табір. А щоб підтримати підупалий дух своїх вояків, дозволили їм пограбувати місто. А потім це й запалити. Отож події розвивалися при спалахах кривавої пожежі.

Поляки взяли в полон кількох козаків, татар та тлумача. Піддали їх тортурам. Але те, що сказали нещасні, не порадувало польських керманичів. Вони сказали, як пише Михайло Грушевський, що «татар стоїть сорок тисяч, хан у степах ще з більшою силою, а козаків прийшло того дня 15 тисяч...»

Часом у деяких істориків натрапляємо на таке: неорганізований натовп, темні ватажки, козаки-гультяї тощо. Тим часом історія зберегла чимало документів, що свідчать: Хмельницький і його соратники воювали блискуче, старшини і козаки нерідко проявляли дивовижну кмітливість і мужність.

Доказом тому і битва під Корсунем. Набіги невеликих козацьких ватаг — то була тактика давня, ще скіфи в такий спосіб розгромили всесильного Дарія, скубучи та заманюючи його військо в пастку. Сил у Хмельницького справді було небагато. Але воюють ще і розумом. Гетьман наказав Кривоносу та Тугай-бею обійти поляків і стати в них за спиною у лісі. Там вони перекопали стежки, вирили ями ще й води напустили.

Особлива місія випала Микиті Галагану, як розповідає історик Микола Аркас. З невеликою купкою козаків він заманив поляків саме в той ліс. Здався в полон і розповів війська у Хмельницького — сила-силенна. Поляки захиталися, почали відступати в бік Богуслава. Кидали важкі вози, бойову техніку. Галаган «щиро» уболівав за них і взявся провести їх надійною дорогою. І вивів... на Кривоноса. Вози, коні загрузли. Обходячи болото, поляки потрапили в глибокий яр. Тут по них і вдарили з гармат козаки Кривоноса. В гущу ворогів увірвався Богдан Хмельницький...

Обох гетьманів — і Потоцького, і Калиновського взяли в полон...

З-під Корсуня великий гетьман з головними силами пішов на Білу Церкву. Звідти він розіслав знаменитий універсал до українського народу: «Зиновій-Богдан Хмельницький, Гетьман славного війська Реєстрового і Запорозького і всієї по обох сторонах Дніпра сущої України...» Видатний син українського народу казав «Шляхетним і Посполитим, більшого чи меншого чину людям, а особливо шляхетно уродженим козакам, істій братії нашій: «мусимо зачати війну і підняти зброю» проти поневолювачів.

Національно-визвольна війна українського народу розгорталася.

Лідія ТИТАРЕНКО, «Голос України»

Тут і не сниться тиша

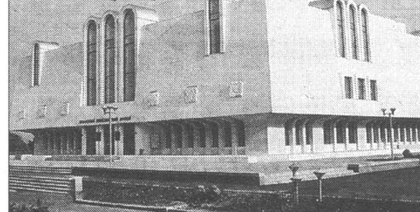
Ювілей тижня

КОЛИ до Черкас приїжджають гості, їх обов'язково запрошують відвідати обласний краєзнавчий музей, розташований на мальовничих схилах Дніпра. Це гордість черкащан. За його архітектурне вирішення і будівництво групі черкаських проектантів присуджено Державну премію імені Тараса Шевченка.

Нині музею виповнюється 80 літ. Це один з кращих краєзнавчих музеїв України, центр етнографічного, духовного виховання молоді, на базі котрого щороку проводяться обласні, республіканські семінари, конференції, історичні читання. Музей впродовж року відвідує понад 200 тисяч чоловік.

— Нашу експозицію розгорнуто в 30 залах, — розповів директор музею А. Кузьмін. — Вона налічує більше 120 тисяч експонатів. Це археологічні, етнографічні, нумізматичні колекції, знаряддя праці, зброя, художні витвори, писемні пам'ятки, особисті речі видатних земляків тощо. До складу нашого закладу входять також музей «Кобзаря» Тараса Шевченка, літературно-меморіальний музей Василя Симоненка, мліївські музеї —Тараса Шевченка та Левка Симиренка, Красенівський музей Івана Піддубного. За значний внесок у розвиток українського краєзнавства, збереження і популяризацію унікальних пам'яток матеріальної та духовної культури рідного народу Всеукраїнська спілка краєзнавців присудила нашому музею премію імені Дмитра Яворницького.

18 травня — Міжнародний день музеїв

Незважаючи на скрутний стан з фінансуванням музейної справи, наукові працівники організували пересувні виставки «Народний іконопис Черкащини», «Великодня крашанка», «Народний одяг Черкащини кінця XIX — початку XX століття». Група молодих істориків, серед яких наукові працівники музею Валерій Ластовський та Андрій Демартино, випустила збірник документів і спогадів «Героїзм і трагедія Холодного Яру» — про селянський опір більшовизму на початку нинішнього століття. Випущена невеликим тиражем, ця книга відразу стала бібліографічною рідкістю. Як і популярні збірки, підготовлені заслуженим працівником культури України, невтомним збирачем старовини Павлом Сосою «Краєзнавство Черкащини», «Меморіальний літопис Черкас», «Вулиці Черкас», путівник «Черкаський обласний краєзнавчий музей».

Буваючи тут, ловлю себе на думці: відомий афоризм про музейну тишу цього закладу не стосується.

Черкаси.

Прем'єра тижня

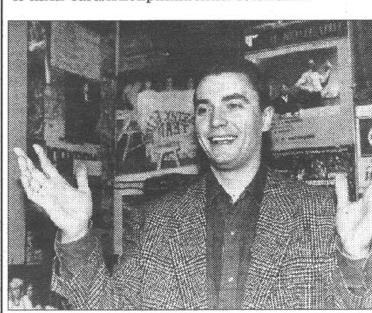
Віталій ЖЕЖЕРА, «Голос України»

Отелло не мав почуття гумору, це його і погубило

Остання прем'єра столичного Театру на Лівому березі — «Венеціанський мавр (Отелло)», постановка Юрія Одинокого. Він вважається щасливим, мало не безпрограшним режисером, і здавалося, що «Венеціанський мавр» теж буде звично-успішним. Тим більше, що у головних ролях — улюбленці публіки. Отелло — Олександр Гетьманський, Яго — Віталій Лінецький, Дездемона — Світлана Орліченко, Кассіо —Микола Боклан.

...Перший акт видається цікавим ось із якої точки зору. Лінецький грає Яго таким собі милим хлопчиком, навіть не злим та підступним, а швидше іронічним. Таким, як ото бувають ще зовсім молоді хлопці, котрі по дурості й душевній недалекоглядності своїй недолюблюють старше покоління (а Гетьманський якраз і грає «старше покоління», утомлене життям і війною). Отже, перед нами не стільки трагедійне протистояння, скільки непорозуміння поколінь. І ревнивець тут — не так Отелло, як Яго! Яго ревнує свого флегматичного генерала до всіх його успіхів, житейських і воєнних. Звідси у лейтенанта і насмішка з генерала. Насмішка, якої доблесний генерал чомусь не помічає. Під кінець першого акту починає здаватися: от якби у Мавра було трохи почуття гумору, він би з оцим-от Яго разом посміявся з самого себе — та й справі кінець. І нікого не треба було б душити.

Але у другому акті Шекспір наполегливо вимагає смерті головних героїв — і режисер раптом поступається, і примушує Отелло згадати про ревнощі. Мовляв, так у автора написано, куди ж подінешся? Отелло робиться ревнивим — щоправда, без особливої пристрасті. Ця половина вистави прикро схожа на комікс за мотивами Шекспіра для молодших школярів, комікс із не дуже виразними, плоско й недбало намальованими фігурами та надмірною кількістю важкого тексту. Що там насправді сталося поміж Отелло, Яго, Дездемоною та Кассіо — залишається недопроясненим. Що ж, нехай буде так — але все-таки здається, що з оцими акторами можна було не настільки легко поступатися перед заворожуючими загальноприйнятими істинами.

Сергій ВЛАД, журналіст

Фондова рукавичка тріщить по швах

Борги тижня

НА ПОЧАТКУ року віце-прем'єр з питань економіки Сергій Тигипко від коментарів макроекономічної ситуації в державі утримувався. Журналісти, зважаючи на розпал світової фінансової кризи, особливо на коментарях і не наполягали. Хоча вже тоді було зрозуміло, що фондова рукавичка, якою, по суті, є наш ринок цінних паперів, тріщить по швах.

А це повсякчас провокувало падіння курсу гривні на валютній біржі, де конвертувалися доходи нерезидентів від операцій з цінними паперами. Доки інвестор активно купував боргові зобов'язання уряду з доходністю і термінами погашення, які дозволяли мати бюджетний зиск, — уряд мав змогу фінансувати дефіцит бюджету, царювати напівлежачи. Нацбанк — контролювати курсові значення гривні в рамках валютних коридорів. Але фондова рукавичка почала тріщати по швах, як тільки її приміряв уряд Валерія Пустовойтенка. Восени минулого року економіка держави очікувала на оптимізацію бюджетних витрат, казначейське виконання бюджету, нові джерела доходів, проте замість цього сталося адміністративне зниження доходності облігацій внутрішньої державної позики до брутального рівня. Інвестори почали залишати рукавичку, яка гріла вірою і правдою країну, якщо згадати навіть той факт, що доходи від операцій з цінними паперами уряд спрямовував якийсь час на фінансування соціальних витрат. А це, м'яко кажучи, не схвалюється. Згодом уряд, рятуючи ситуацію, підняв ставку доходності удвічі, але системний інвестор у обіцянки вже не повірив, поступившися місцем у рукавичці спекулянтові. Фактично — передумовою нинішньої фінансової кризи, наявність якої визнав нині Сергій Тигипко, став спекулятивний капітал. Саме він сьогодні створює нестерпний тиск на бюджет держави, а також справляє негативний вплив на поведінку валютного курсу. За словами віце-прем'єра Сергія Тигипка, дефіцит бюджету в першому кварталі становив 1,34 млрд. грн., тобто перевищив удвічі урядові передбачення. За цей час курс гривні знизився на 8 відсотків, тоді як вартість обслуговування урядових облігацій зросла проти відповідного періоду минулого року удвічі. Нацбанк уже не приховує найпохмуріших сценаріїв розвитку подій на валютному ринку. Адже від «обвалу» уряд може врятувати, якщо фондова рукавичка трісне через брак грошей для обслуговування ОВДП, тільки нові позики на зовнішньому ринку або додаткова емісія платіжних засобів. На реформи — годі сподіватися. Сергій Тигипко запевняє громадськість, що вже цього року уряд залучить на зовнішніх ринках не менш як 1,2 мільярда доларів США, чим нагадує Робесп'єра, бо, за різними оцінками, для того, щоб рукавичка не тріснула по швах, потрібно 8,5—10 мільярдів гривень. Якщо їх позичати під доходність у 16 відсотків річних у доларовому еквіваленті, нашим онукам-правнукам дорого обійдеться бездіяльність уряду Валерія Пустовойтенка.

Сергій МЕЛЬНИЧУК, «Голос України»

Вдаримо по демографії місячником

Аврал тижня

Читаю в місцевій газеті: «На Рівненщині розпочався місячник благоустрою». Ну, дякувати Богові, нарешті! А то вже були б кури позагрібали у смітті.

Будуть, значиться, села і міста Рівненщини чистими, бо коли ще отого мотлоху всілякого та бруду понакопичується у дворах і вздовж вулиць. І буде повний порядок, спокій і злагода в кожній хаті і в кожній квартирі. Адже в області триває ДВОмісячник «Українська родина».

Та, розтуди його в качалку, як воно, виявляється, усе просто! Ньютона стукнуло в маківку яблуко. Інший на його місці матюкнувся б, а цей — торк! — і відкрив закон, за який і перед усім світом не соромно...

Архімед заліз у ванну. Іншого, розпареного, одразу на дурне потягнуло б, а грек, будьте ласкаві, відкрив не гірший закон за ті, що приймають у нашій Верховній Раді... Ну і, врешті-решт, Карл Маркс. Переходив якось після дощу вулицю, послизнувся і вдарився головою об бруківку. І що — поспішив на лікарняний? Дзуськи! Того ж дня увечері написав «Маніфест» — ну, про отой привид, що спочатку блукав по Європі, а потім і моря-океани переплив... А звідки, гадаєте, взявся вислів «Булижник — зброя пролетаріату»?

Його величність Випадок, панове! Поштовх! Автор цих рядків щодо цього на власному досвіді переконався.

Лежу, значиться, на дивані, читаю про місячник благоустрою і раптом... Ні, брешу, не одразу. Спочатку в животі закрутило, підперло під груди, а потім — така дивна ясність у голові! Аж упрів од несподіванки. А відкриття в один момент викристалізувалося в чітку формулу. А на який біс нам потрібні оті всі програми виходу із кризи? Місячники — ось у чому порятунок! Тижневики і декадники!

Думки одразу зароїлися, проекти. Ось, наприклад, стогнемо, що в Україні демографічна ситуація до катастрофи котиться, парламент, уряд і Президент ламають голову над програмами. Шановні, ви про що? Зміниться чисельність населення? Значить, негайно оголошуємо місячник під девізом «Презервативам — бій!» Скільки мільйонів жінок і чоловіків у нашій незалежній державі сплять разом? Малувато? Не розказуйте мені, то тільки на роботі вони ліниві. Після вищеозначеного місячника через дев'ять місяців «підбийте бабки».

Корупція, кажете, роз'їдає суспільство? А ми злодійкувате чиновництво та по голові двомісячником «Чиста кишеня»! Найзапеклішим можна, як колись в армії, понасипати в кишені піску і позашивати. Не так, звісно, цивілізовано, як повчально. Ха-ха!

Ну, що ще нас мучить? Економіка? Занепад сільського господарства? Так тут такий простір! «Декада чистоти верстатів», «Тиждень заміни директорів», «Місячник чистоти коров'ячого вимені», «Декада знищення колорадського жука», «П'ятирічка...»

Е-е-е, ні! П'ятирічки в нас уже були. Якості, наприклад. З п'ятирічками не виходить, бо дуже розтягнуто у часі — вже на другому році ніхто не пам'ятає, за що боремося. Місячники, декади і тижні — це оптимально. Але тут потрібно здійснити негайну реорганізацію уряду. Жодних міністерств економіки, сільського господарства чи освіти. Абсолютно нова структура: Міністерство місячників. Єдине! І комітети та управління. Скажімо, комітет декад, підкомітет тижнів... А вони вже приймають рішення про проведення: «Місячник звільнення сейфів від коньяків і валюти», «Піврічник вивчення української мови у вищих ешелонах влади», «День погашення заборгованості трудящим у зарплаті та пенсіях», «Місячник дотримання слова керівниками усіх рангів»... Простір для творчості практично необмежений, що дає змогу охопити всі сфери життя і діяльності рідного народу. Результати не забаряться...

... Автор не претендує на Державну премію — вистачить і грамоти. Бажано, звичайно, почесну. А наразі дякую за увагу.

Рівне.

Володимир ЮНИК:

В окремо взятій «Україні»

повного достатку не доб'єшся, допоки навколо безладдя

— Хочете в господарство, де «крутяться»? Поїдьте до Юника — в «Україну», — порадили в обласній раді. — Там хоч і скаржаться, але не чекають, поки хтось їм налагодить роботу. Працюють, шукають. І знаходять. Ми Мороза туди возили...

Отже, Старобільський район Луганської області, колективне сільгосппідприємство «Україна».

Невисокий, обсмалений сонцем і вітрами, цупкий, наче Котигорошко, Володимир Юник зустрічає міцним потиском руки. Гострий і колючий погляд, за яким, здається, криється пекуча спрага висловитися — різко, немилосердно, до кінця. Щоб нарешті почули. І зробили що-небудь!..

— Нервова робота?

— Не те слово! Згоріти можна. Але не від нелегкої роботи, ні. А саме від того, що не можемо працювати на повну силу, так, як хочемо, як, власне, сьогодні треба.

— Але ви добровільно взяли на шию це, вибачте, ярмо...

— Так. Після відомих подій — а я був і секретарем райкому партії, і головою райвиконкому — працював головним інженером у сусідньому господарстві. Прийшли люди з «України», ціла делегація. Так, мовляв, і так, пішли працювати до нас — запрошуємо. Я погодився. Не на крісло голови, а на вибори. Було два кандидати. Проголосували за мене.

— І які проблеми одразу впали у вічі?

— Тут? Непосильних проблем у нас не було. І нема. Найбільша перешкода — поза господарством. Це —відсутність твердої державної лінії, на яку ми, господарники, могли б надійно спертися, постійно відчувати: вона є, вона не скривлюється, не підводить. А так — борсається кожен, як тільки може. Аби якось вижити. А «якось» нам — з нашими землями і працьовитими людьми — не підходить. Ми не такі вже й темні люди, бачимо, як розвивається сільське господарство, скажімо, в Західній Європі. Як люди кооперуються, як розподіляється капітал між виробником, переробником і торгівлею. У Франції, приміром, 60 відсотків прибутку йде саме виробнику. А решта грошей крутиться між переробником, торгівцем та ще, може, якимось посередником. А у нас? Виробникові хліба, молока, м'яса — дуля, чи то пак нуль з маком. Все обертається між переробником, торгівлею та численними посередниками. А головний персонаж —товаровиробник — поза грою.

Як же так? Чому, на яких таких «правах» роздягають селянина? Ми, можна сказати, лоби понабивали, стукаючи в державні двері. Але держава не чує. І я зрозумів: така держава злочинна щодо селянина. Як можна мати справу з нею?

Тепер, коли прибувають численні державні представники і пропонують укладати угоди під урожай того, того, того, — я відчуваю — не ті це люди. Знову буду ошуканий. Тому відмахуюсь від них і співпрацюю з тими, кого добре знаю.

Приїжджає, було, колишній віце-прем'єр Саблук. Скликає обласну нараду: здавайте молоко, м'ясо... А я йому у відповідь: ми, окремі сільгосппідприємства, довго ще не зможемо видавати таку продукцію, як, скажімо, Старобільський молокозавод чи м'ясокомбінат. Адже там спеціальна техніка, передові технології, досвідчені кадри. Але ми будемо видавати готову продукцію своїми руками. Бо держава нас обдирає. Ми змушені робити це самостійно.

— А ви самостійно не можете налагодити стосунки з переробниками так, щоб усе було по правді? Чому чекаєте, що це має зробити держава? Тобто ждете вказівки зверху...

— Можемо! Але приватизацію переробних підприємств держава провела так, що виробник знову опинився ні в сих, ні в тих — нас просто відсторонили. Забувши, що ми — виробники.

— А як, на вашу думку, треба було приватизувати?

— Дуже просто. Скажімо, наш молокозавод досить великий, його обслуговувало сім районів. Треба було запросити всіх керівників, спеціалістів, обрати спільне правління. Правління найняло б директора, набрало б спеціалістів. І — за роботу. А прибутки — всім, згідно з вкладом кожного. Завод на це не пішов, держава не втрутилася.

— Але завод — не держава.

— Не виправдовуйте державу! Це вона допустила несправедливу приватизацію. Адже є золоте правило: мінімум 51 відсоток акцій мають належати виробникові. А коли нам нуль, то, вибачте, ми теж без вас обійдемось. До речі, молокозаводу саме через це —кінець. Там пішли, по суті, незворотні процеси. Власне, інакше й бути не могло — без виробника воза не потягнеш.

Надивившись, як нас обдирають, ми вирішили піти іншим шляхом. Почали з млина. Я прийшов сюди в 1992-му, а млин запрацював уже в 1994-му. Взяли кредит і швидко розрахувалися. Отже маємо власне борошно. Це вже продукт. Товар! Борошно йде нашим трудівникам, на продаж. А відходи — для тваринництва. Раніше держава забирала у нас усякі відходи, а потім продавала нам як комбікорм. І тут, коротше, обманювала. На кожному кроці.

Потім узялися за олійницю. Наші землі прекрасні для вирощування соняшнику. Європейці це знають, і завжди мають на оці наше високоякісне насіння...

Млин ми купили в Олександрії — на колишньому оборонному підприємстві. Олійницю — у Харкові. Теж на «оборонці». Бо знаємо: на таких підприємствах і технології були новітні, і коштів завжди вдосталь...

— І ви добре знаєте, звідки у них все те було...

— Знаю: за рахунок того-таки села. Обдирали сільського виробника безбожно. Працювали землероби, по суті, безплатно.

— І ви, будучи секретарем райкому компартії чи головою райвиконкому, сприяли тому — втілювали в життя цю неправедну лінію...

— Так. Але часи міняються. Тепер я на власній шкірі відчуваю оте обдирання. Олійня, скажімо, окрім відомого продукту, дає ще макуху. Раніше держава забирала її і продавала за кордон. Тепер нею годуємо тварин. І маємо високоякісне молоко! До речі, воно у нас прибуткове.

Далі ми взялися за круповиробництво. Адже вирощуємо і просо, і гречку. Вигода? Будь ласка. Раніше ми продавали державі просо за 230 гривень. А тепер кілограм пшона дає нам 70 копійок. Вихід крупи — 70 відсотків. Можете підрахувати.

Згодом запрацювала у нас і пекарня. Нині готуємо базу для переробки продукції тваринництва.

Врешті-решт ми взялися і за власну торгівлю. Тепер у нас додалося чимало нових робочих місць, ми менше страждаємо від сезонності сільськогосподарських робіт.

Ви мене «дістали» щодо «оборонки». Але погодьтеся: було там завидне виробництво, порядок... Бо там керувало саме Політбюро! От на цьому ми й помилилися щодо свого Президента... Воно пише? (Володимир Юник показує на мого диктофона. — **Авт.**). Пише? Дуже хочу, щоб записало. Хоч ви цього й не надрукуєте. Так ось. Саме тому й помилилися з Президентом. Він же з «оборонки» (мається на увазі ракетобудівний "Південмаш" у Дніпропетровську. — **Авт.**). Завод славний. Тож думали, що й керівник там розумний. А то Політбюро керувало. Обрали Президентом. А при ньому держава грабує селянина ще більше.

Ось чому ми взяли курс на переробку продукції власними силами.

— Отож ви поступово переходите на принцип: сам сію, сам мелю, сам печу, сам продаю... Це дає вам певний достаток. Отож ви досягли наміченого?

— Ні! Не може бути раю в окремо взятому господарстві, коли в державі безладдя. Це — по-перше. А по-друге, оце «сам сію, сам мелю», на моє переконання, річ тимчасова. Ми просто змушені так діяти. Головним і незрадливим нашим замовником має бути саме держава. Щоб ніхто не борсався. Не набивав гулі.

Землі у нас різні, природні умови теж. Невже державі важко визначити, якому регіонові чим займатися? Не рівняти, скажімо, нашу Луганщину із Закарпаттям. Займатися кожен має найвигіднішою справою. Для цього потрібна, як я казав, тверда державна лінія. А коли щось випадає з вигідного, те варто стимулювати пільгами. Але держава ні гу-гу.

Або таке. Скажіть: для чого ми з вами утримуємо на свої податки Міністерство зовнішніх економічних зв'язків і торгівлі чи закордонних справ? От ми, селяни, їхньої діяльності не відчуваємо. А чому б, скажімо, їм не вивчати та не інформувати нас про те, який очікується урожай, приміром, того-таки соняшнику в Аргентині чи США? Які ціни на насіння? Щоб нам сказали: хлопці, не поспішайте продавати — через такийто час ціни значно піднімуться. Так нема цього. Ніби сільський виробник — чуже дитя... І крутяться навколо нас численні посередники-перекупники, серед них чимало просто злодіїв. А найбільший злодій —держава. Записуєте?..

Розповім, як нас дурять ще на такому етапі. Укладають з нами угоди на закупку нашої продукції. І кажуть: розплачуватися будемо за цінами, що складуться на біржах на момент здачі. І чомусь завжди на той «момент» ціни значно падають. Щойно зерно вивезуть, одразу на біржах складаються високі ціни. Дивно виходить... Треба врешті-решт комусь братися за тих біржовиків. Адже навіч монополія!

— Як ви гадаєте, прийде колись час, коли «мужі» співпрацюватимуть із селянином чесно, на принципах взаємовигоди — і ви зможете повністю довіряти їм?

— Неодмінно прийде! Нам усім треба якомога швидше усвідомити: інакше жити не можна, це не гідно людини. От тільки знову біда: держава сьогодні, по суті, не готує такі кадри. Це теж проблема, варта окремої розмови.

Інтерв'ю взяв Анатолій СОЛОНСЬКИЙ.

Старобільськ Луганської області.

Микола ПЕТРИЧУК, *журналіст*

Об'єкт продано: що з того?

***У** РЕГІОНАЛЬНОМУ відділенні Фонду держмайна України підрахували, що, починаючи з 1993 року, в Івано-Франківську і районах Прикарпаття проведено понад сто аукціонів, під час яких на конкурентних засадах продано 256 об'єктів малої приватизації. Власниками решти стали через оренду з викупом товариства покупців.*

Пересічні іванофранківці результати малої приватизації в місті побачили і відчули за двома ознаками. По-перше, змінився сам вигляд об'єктів — вони стали ошатними, красивими. По-друге, значно поліпшилась якість обслуговування. Водночас на ринках неймовірно побільшало різних товарів та послуг.

Скажімо, хліб чи здобні булочки в Івано-Франківську тепер можна купити хоч опівночі. А було: черги в очікуванні, коли до гастроному завезуть хліб, нарікання на його якість. Часом хлібобулочні вироби в нічні зміни на Івано-Франківському хлібокомбінаті пекли солдати строкової служби — не вистачало пекарів. Сьогодні навіть важко підрахувати скільки приватних та колективних підприємств пропонують іванофранківцям хлібобулочні вироби. При цьому поліпшилася і якість продукції місцевого хлібокомбінату...

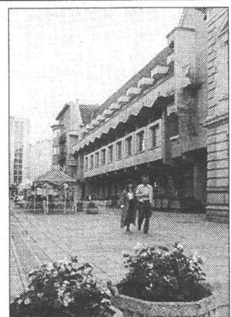
Утім, вплив приватизації, передусім малої, на економіку Івано-Франківщини є значно істотнішим і багатоплановішим. Громадська думка доволі консервативна й не завжди схильна визнавати сповна всі переваги приватизації.

Для прикладу знову ж таки візьмемо Івано-Франківськ, де найбільше приватизовано об'єктів комунальної власності, в тому числі й шляхом продажу з аукціону. Слід підкреслити, що працівники бюджетних установ і пенсіонери обласного центру попри економічні труднощі практично без затримок і, так би мовити, живими грішми, а не «бартером», отримують заробітну плату і пенсії. При цьому вони, звісна річ, навіть не замислюються над тим, що цим мають завдячувати приватизації і розвитку в місті приватного бізнесу. Торік, наприклад, в окремі місяці близько 90 відсотків надходжень у міський бюджет забезпечували саме малі підприємства і приватні підприємці.

За оцінкою начальника регіонального відділення ФДМУ в Івано-Франківській області Олега Гунчака, орієнтовно 80 — 90 відсотків магазинів, кафе, ресторанів, ательє й інших об'єктів комунальної власності, що приватизовані в області, незважаючи на несприятливі економічні умови і жорсткий податковий тиск, успішно адаптувалися до ринкових умов і поволі, але неухильно розвиваються.

— Обсяг виробництва продукції та надання послуг на приватизованих підприємствах області, за статистичними даними, зріс торік проти позаминулого року на 34 відсотки. На 54 відсотки підвищилася продуктивність праці, — розповідає Олег Степанович. — Для порівняння зазначу, що на державних підприємствах, за даними обласного управління статистики, обсяги випуску продукції за цей самий період знизилися на 21 відсоток, а продуктивність праці — на 17.

Варто підкреслити, що приватизувати об'єкти комунальної власності в Івано-Франківську, Коломиї, Калуші, Долинському та інших районах області органам приватизації активно допомагали консультанти Міжнародної фінансової корпорації.

Після продажу торік молокозаводу з аукціону, за сприяння МФК, тут за чотири місяці довели до ладу виробничі приміщення і в добудованих цехах налагодили випуск молочної продукції, яка за своєю якістю не поступається кращим європейським аналогам...

Івано-Франківська область.

Ольга КЛЕЙМЕНОВА, «Голос України»

На відміну від кіно, що фіксує вже зупинену штучну миттєвість, газета проектує миттєвість змінену і до того ж реальну. Журналістові доволі складно «зняти» свою другу серію. І не тому, що немає сенсу у повторному переживанні пристрасті або входженні в ту саму річку. Просто є небезпека побачити: час нікого не врятував, залишивши все, як було. Та інколи пройдена тема «ниє» незалежно ані від остраху прoклятущої безвиході, ані від редакційних планів.

З того часу, як вийшла стаття «Присмерки забутих масок» («ГУ» від 12 квітня 1997 р.), минув більш як рік. Розповідь про єдиний в Україні Будинок ветеранів сцени імені Наталі Ужвій (нею і заснований 1959 року) зумовила тоді бурю подяк від причетних до проблем мистецтва. А згодом — і часте запитання: чи є зміни на краще в невеселому житті-бутті колишніх народних, заслужених?..

Слідами забутих масок

***

Трамвай, що ходить у Пущу Водицю, зустрічає той самий розвалений паркан, за рік ще дужче поранений людською недбалістю. Вхід до будинку ще більше нагадує декорацію до п'єси чи то Беккета, чи то Іонеско: парадна брама з табличкою, а праворуч та ліворуч — руїни замість огорожі.

«Паркан — це камінь спотикання», — кажуть дідусі та бабусі, змучені набігами п'яниць та бомжів. Директор Сергій Базарний, який присвятив будинкові 20 років життя, теж починає і завершує бесіду темою паркану. А начальник соціально-побутового відділу республіканської Спілки театральних діячів (СТД) В'ячеслав Шубович, добре знайомий з потребами богоугодного закладу, зі свого боку коментує: «Нині стало дещо легше, адже вчасно затвердили бюджет. Та, як і раніше, страхітливе видовище — паркан. Цей відрізок дороги у передмісті видно здалека. 80 тисяч гривень на відновлення паркану пообіцяв Мінфін, решту потрібної суми (50 тис. грн.) — одна столична компанія. А найреальніша близька перспектива така: з нагоди приїзду високих гостей з-за рубіжжя у кращому разі залатають паркан фанерою».

***

«Найстрашніше не це, — переводить розмову в інше русло голова тутешньої ради ветеранів Віра Олександрівна Кулакова. — Люди загасають, а будинок не поповнюється. І ми чекаємо на чиєсь милостиве рішення: заповнити заклад 70-річними, які зможуть тримати зв'язок з «великою землею».

В акваріумних рибок, яких вирощував уже покійний Петро Ларіонович Рутинський, тепер інший доглядач. У будинку залишилося 19 чоловік (торік було 22, а загалом приміщення розраховане на 35).

За нещадними законами природи, дедалі більше хворіють, старішають наші минулорічні знайомі. 98-річному Павлові Михайловичу Крикуну тепер носять їсти у кімнату. Колишній соліст Львівської та Одеської опери вже не здатний черпати енергію в дуба та розводити на грядках помідори. Відзначила 90-річчя колись відома чтиця Надія Олександрівна Нік-Калішевська. Круглі дати у подружжя Духновських: художникові, професорові столичного театрального інституту Миколі Івановичу — 90, артистці Ніні Тимофіївні — 85...

Населення маленького острівця, що серед сосен та відчуженості, стурбоване ймовірним майбутнім: будинок закриють, а тих, хто залишився, розформують по закладах для престарілих.

***

Як запевняють у СТД України, питання про закриття будинку не стоїть. Щоправда, нині дещо інші умови потрапляння сюди. Раніше від претендента на місце в будинку вимагали здати квартиру у спілку. Тепер пропонують продати своє житло, залишити собі якусь частку від вирученої суми, а левову віддати СТД (на розвиток будинку). Натомість бажаючі переселитися у будинок ветеранів, встигнувши оформити дарчу комусь із родичів, неохоче підкоряються цим новаціям.

В'ячеслав Шубович: «Мабуть, можна очікувати на певне послаблення таких принципових вимог. І на те, що рано чи пізно підемо назустріч тим, хто прагне поселитися в будинку. Адже проглядається елемент небезпеки в тому, що ветеранів тут меншає і меншає».

***

У новорічні свята лісовий загін дідусів, бабусь та нечисленного персоналу перший у державі святкував 100-річчя від дня народження засновниці будинку —Наталі Ужвій. Усе, як у старі часи, коли в житті тодішньої театральної богеми була сцена: сценарій, костюми — запозичені в театрі, жива гра — тепер для вузького кола і для себе.

Відірвані від світу, вони не від того, щоб урізноманітнити такі схожі один на одного дні. Та бажання потрапити на прем'єру для цих людей театру із зрозумілих причин нереальне. Найчастіше вони вдовольняються ось такими, як на Новий рік, «домашніми» постановками. Щоправда, вибиралися у День театру на концерт у Будинок актора, де гостям з Пущі роздали пакетики з подарунками. Є ідея з'їздити на денну виставу в цирк, проте поки що це не вдається.

Після сумної картини, змальованої газетою, життєве надвечір'я колишніх служителів Мельпомени фрагментарно прикрашали благодійники. Постійні: Вікторія Ліпінська — директор Будинку актора, Тетяна Петрова — директор столичного театрального комбінату, Ада Роговцева, школярі, студенти інституту імені Карпенка-Карого... Та нові добрі чарівники, яких додалося менше, ніж можна було чекати.

Оцінили тут старання й тих, хто став особливо активним добродійником напередодні виборів. Проте на державному рівні підтримати єдиний в Україні заклад такого призначення не спромоглися — принаймні так, як він на те заслуговує.

***

Дедалі звичніше «ласкати слух» мазохістським рюмсанням, мовляв, і держава наша бідна, і ми сірі та убогі. І культура в нас — жебрачка, що живиться милостинями. У циніка з таких сентенцій логічно випливає висновок, що його чула сто разів: на тлі інших обділених цим двом десяткам літніх людей ще добре живеться. Один з аргументів: лише в Києві понад 300 пенсіонерів СТД. Атрибути «доброго життя» — нормальне харчування, гуманітарна допомога, медогляд...

Можна знову довго описувати те, що не на користь уявленню, породженому збоченою епохою, про нібито пристойне існування. Можна називати те елементарне, чого тут бракує: ліки, ремонт (якого будинок ще не знав), зношений одяг, облізлі меблі... Можна висловлювати захоплення подвижниками, які обслуговують немічних (зарплата офіціантки — 60, кухаря — 76, медсестри — 96 грн.), про адміністрацію, що ледь зводить кінці з кінцями.

Та доцільніше час від часу просто розповідати ось такі, приміром, епізоди. Щоб до ситих, нестарих, розморених владою верталася совість або оголювався комплекс вини — можливо, і щодо власних батьків.

Одна з газет процитувала слова мешканця будинку: «Краще б нам згущеного молочка». Незабаром у Пущу Водицю з 5-літровою банкою згущенки приїхала подружня пара. І варто було лишень поспостерігати за чергою задоволених дідусів та бабусь. Молоко розділили по баночках порівну.

Фото Богдана МАСЛЯНИКА.

Алла РОМАНЧУК, «Голос України»

Сумно замку без лицарів

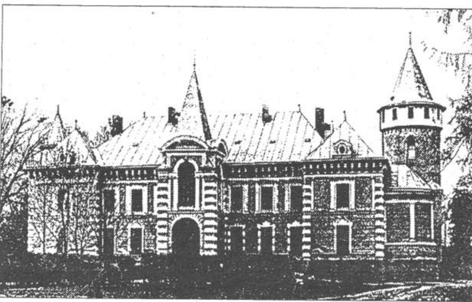
Загублені скарби

Один із небагатьох свідків минувшини, якому дивом вдалося вціліти в кількох війнах та революціях, колективізаціях, окупаціях і навіть приватизаціях, нині тихо коротає свій старечий вік на околиці невеличкого хутора на Прикарпатті.

На горбі, в оточенні старого запущеного парку, в якому ще дещо лишилося від первісного планування, розташувалася садиба — колишній панський палац, побудований у другій половині XIX століття на замовлення місцевої графині. Трохи подалі — в'їзна брама, зерносховище та стайні, збудовані раніше, у середині XVIII ст., а навколо — сад з липовою алеєю та 200-річним платаном.

Ідилічні картинки безтурботного й манірного життя провінційної знаті раз по раз уявлялися мені, коли ми блукали залами старого палацу — розбитого, нищеного, але ще живого. Дозволу на екскурсію питати було ні в кого. Й оскільки головний вхід — двоповерхову башту з ажурним шатром — підперізував товстий іржавий ланцюг, нам не лишалося нічого іншого, як пробратися у замок крізь розбите вікно.

Тут усе нагадувало про ті далекі й, чомусь хочеться думати, щасливі часи. Перший поверх прикрашають три арочні прорізи — з трьох боків для входу — й широкі (кимось тепер спотворено перероблені) сходи, що ведуть на другий поверх. Він — квадратовий, з численними просторими залами й кімнатами, обрамленими високими напівкруглими вікнами з оригінальними різними віконницями. Їх, до речі, ми виявили зовсім випадково — так майстерно вони ховалися у бокових нішах. Саме вікна найбільше вразили нашого «гіда» — колегу з обласного центру. Він довго милувався ними, ніжно торкався, немов живих, й останніми словами лаяв тих, у кого піднялася рука пофарбувати темно-червоне дерево білою олійною фарбою й позабивати у цю красу грати... Вже пізніше, гуляючи парком і обмінюючись враженнями, ми зустріли місцевих хлопчаків, котрі й розповіли нам, навіщо палац закували у залізо.

Виявляється, після війни «панське кубло» перетворили на кузню вітчизняної ветеринарії, а трохи згодом у райський куточок переїхала... психлікарня. Оригінально, що й казати, використано пам'ятку архітектури XVIII — XIX століть, чотири меморіальні дошки якої застерігають: «садибний комплекс... охороняється державою, пошкодження карається законом».

Тривале перебування тут лікарні стало останньою отруйною краплею для хворого палацу. Своєрідний водогін, влаштований «лікарями», — два величезні залізні баки на горищі для води, котра, очевидно, весь час протікала — знищив масивне дерев'яне перекриття. В результаті — зовні ніби вцілілий палац усередині майже повністю «з'їла» волога.

Схоже, що «клінічний» стан розкішної колись будівлі вразив не лише нас, а й спадкоємців колишніх хазяїв, які кілька років тому знайшлися за кордоном. Оглянувши садибу, вони поїхали геть. Хоча одна користь від того візиту таки була: психлікарню з палацу виселили. І ось уже шостий рік старий замок стоїть самотньо. Його доля не хвилює нікого.

Київ — Івано-Франківська область — Київ.

Українці поки що в безпеці

Третій день триває хаос у столиці Індонезії Джакарті. Учасники масових заворушень спалили й пограбували сотні магазинів, будинків, автомобілів. Понад 100 чоловік, повідомляє ІТАР-ТАКС, загинули в одному з підпалених натовпом п'ятиповерхових торгових центрів. У місто введено війська, окремі його райони блоковано танками й бронетранспортерами.

Ряд держав заявили про готовність евакуювати з охопленої антиурядовими виступами Джакарти своїх громадян у разі посилення загрози для їхньої безпеки, а сусідні Малайзія та Сингапур рекомендували не відвідувати Індонезію без крайньої потреби, оскільки ситуація там «непередбачувана».

Як повідомив кореспонденту «ГУ» третій секретар Посольства України в Індонезії Петро Врублевський, з нашими поки що все гаразд. Усі 17 українців, що проживають у Джакарті (це дипломати та члени їхніх родин), нині на місці. Посольство працює у звичайному режимі, хоча про повноцінну роботу говорити зайве: життя столиці практично паралізоване. Однак Надзвичайний і Повноважний Посол України в Індонезії Ігор Литвин провів прес-конференцію, на якій повідомив про початок роботи Верховної Ради нового скликання, про основний зміст щорічного послання Президента України, з яким той виступив на відкритті пленарних засідань парламенту. Посольство, зазначив Петро Врублевський, розташоване в центрі столиці, на тихій вулиці, куди хвилі заворушень не докочуються. Хоча, наприклад, учора вранці український консул Олег Свириденко по дорозі на роботу (усього три кілометри шляху) нарахував 26 спалених автомобілів — такий собі маленький штрих.

З Єгипту до Джакарти повернувся Президент Індонезії Сухарто, повалення якого — одна з головних вимог повсталих. Він заявив, що піде у відставку, якщо зрозуміє, що «втратив довіру народу». Але все має йти конституційним шляхом. Народ тим часом продовжував розпочату три дні тому справу.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

Паспорт? Тільки наступного тисячоліття...

Для українських емігрантів двері європейського дому поки щільно зачинено. Наших співвітчизників відносять на Заході до категорії «економічних мігрантів», тобто тих, хто залишає батьківщину з надією поліпшити матеріальне становище. Саме від таких прагнуть уберегти Старий Світ європейські консульські служби. Але різними шляхами потік українських емігрантів таки проходить крізь шпарини зачинених дверей. І для цих небагатьох є приємна новина: європейські держави поступово скорочують терміни надання громадянства.

Нарешті настав час узгодити членам Європейського союзу свої «міграційні закони». Наприклад, дев'ять із п'ятнадцяти країн ЄС досі надавали громадянство через п'ять років. Данія — через сім, Німеччина, Австрія, Португалія, Іспанія та Італія — аж через десять. Тож не дивно, що потік емігрантів зі сходу в основному спрямовувався туди, де паспорт видавали швидше. У підсумку «лояльні» країни опинялися в незавидному становищі.

До речі, у Данії, Німеччині, Фінляндії, Франції, Великобританії, Люксембургу, Португалії та Іспанії для отримання громадянства треба скласти мовний іспит, повідомляє ІТАР-ТАКС. (Цікаво, що перевірка знань мови в туманному Альбіоні не викликає чомусь такого спротиву, як у Латвії.) Але прискіпливість екзаменаторів у різних державах різна. У Данії знання іммігранта підтверджуються під час розмови з одним фахівцем, у Британії — з двома. В Іспанії необхідна співбесіда із суддею, причому слід продемонструвати не лише знання мови, а й країни, де живеш! А ось у сусідній Португалії вірять приїжджим на слово: сказав, що володієш мовою, отже, так воно і є.

Рік у рік все більше європейських держав визнають подвійне громадянство. Наприклад, Італія, Бельгія, Франція, Греція, Ірландія, Португалія, Великобританія та Нідерланди. Хоча нашим співвітчизникам це не згодиться: вони позбавляються українського громадянства одразу тільки-но отримають паспорт іншої держави.

Незабаром у Європі плановано усунути розбіжності і в умовах надання громадянства дітям іммігрантів. Так, нині в Бельгії діти переселенців автоматично стають бельгійськими підданими. У Франції, Італії та Нідерландах також діє принцип «головне — місце народження». Тобто тут діти іноземців мають право отримати місцевий паспорт, якщо народилися на території цих держав. А от у Німеччині — навпаки, насамперед перевіряють «генеалогічне древо». Діти німців отримають громадянство, навіть якщо народилися і прожили все життя за кордоном. А іноземне чадо нехай спочатку підросте до 16 років, щонайменше вісім років проживе у ФРН, з них шість після років має відвідувати місцеву школу, — і тільки після цього може просити про німецьке громадянство. В Австрії — майже така сама ситуація. Більше того, діти іммігрантів не отримають австрійський паспорт, якщо хоча б один з батьків не стане громадянином цієї країни.

На знімку: найбільше іммігрантів прибуває до Європи з азіатських країн.

Відпочив від сварливих дружин

Сотні людей, що прогулювалися ринковою площею перед ратушею в центрі Бонна, не звернули уваги на одягнутого як лялечка азіатського гостя, котрого з радістю вітала обербургомістр рейнської метрополії Бербель Дікман. Лише журналісти, що були в резиденції Дікман, знали, якого значення «мати міста» та німецький уряд надають візиту цього чоловіка — султана Брунея Муди Хассанала Болкіаха — найбагатшої людини у світі.

Попри всі зусилля Бонна спрямувати бесіди з товстосумом у річище розширення економічного співробітництва султан волів говорити про культуру та красоти Німеччини. Членам його делегації такі ухиляння в бік від важливих проблем зрозумілі: вдома на главу Брунея, 51-річного чоловіка, очікують дрібні неприємності в особі двох докучливих дружин, що ворогують між собою.

Як пояснило джерело з оточення султана, «пан Болкіах намагається максимально використати німецьке турне для відпочинку від сімейних негараздів». Казковий палац у столиці держави Бандер-Сері-Бегаван, що налічує 1778 кімнат і який за величчю й обсягами набагато перевершує Ватикан, а також 80 доларів, що «крапають» султану щосекунди з нафтових свердловин, не тішать його душу. З того часу, як 10 років тому старша дружина Болкіаха, якій сьогодні 48 років, оголосила війну другій дружині, Маріам (41 рік), у його серці немає спокою, розповідає кореспондент ІТАР-ТАКС.

Не дало задоволення Муді Хассаналу, випускникові британської військової академії в Сандхерсті, і катання на бойових машинах на полігоні танкової школи бундесверу в Мюнстері. Він не став купувати «Леопарди-2», вирішивши не розбавляти свій гараж із 3 тис. престижних легковиків німецькою бойовою технікою. Вона вже напевно не допоможе урезонити дві половини глави Брунея, що полаялися.

Зі своєю двоюрідною сестрою Селіхою султан одружився, коли нареченій виповнилося 16 років, суто з політико-кланових міркувань. Другу обранку серця Маріам Болкіах знайшов у салоні літака брунейської авіалінії, де та працювала стюардесою. Обидві дружини народили чоловікові 10 дітей: кількість неофіційних чад, що бігають гаремом у палаці султана, де утримуються десятки його наложниць, ніхто назвати не може. Хоча велелюбний Муда Хассанал, як те приписує Коран, з повагою ставиться до обох супутниць життя, підносячи їм однакові подарунки і садовлячи їх поруч себе на прийомах, Селіха та Маріам намагаються звести одна одну зі світу.

«Дами оголосили взаємний бойкот і навіть на державних заходах не вшановують поглядом одна одну і дітей суперниці, — визнає джерело в делегації султана. — Усе це так набридло главі Брунея, що він не став брати сварливих жінок у поїздку до Бонна і відтепер навряд чи показуватиметься з ними на публіці».

На допомогу і не сподівайтеся

ФРН має намір зменшити економічну допомогу 18 країнам Азії та Африки, уряди яких не бажають співробітничати у справі повернення біженців. Про це заявив міністр закордонних справ ФРН Клаус Кінкель, відповідаючи на запитання німецьких журналістів.

Він сказав, що влада цих країн не виявляє зацікавленості в поверненні на батьківщину своїх громадян, котрим відмовлено в політичному притулку в Німеччині. Однак із ФРН депортують у першу чергу осіб, які скоїли тут кримінальні злочини.

Передбачені заходи німецького уряду можуть позначитися на 11 африканських та 7 азіатських державах. Нині в Німеччині перебуває 270 тисяч іноземців, яким відмовили в політичному притулку і які підлягають депортації. Дев'ять тисяч з них, переважно з Азії та Африки, знищили свої паспорти, щоб неможливо було встановити їхні особи та громадянство...

Пікантне питання

Конституційний трибунал Португалії схвалив формулювання питання, яке буде винесено на загальнонародний референдум. Португальці мають висловити під час референдуму своє ставлення до абортів. Припускають, що плебісцит відбудеться в червні.

Що ж до власне питання, то воно сформульовано у такий спосіб: «Чи згодні ви зі скасуванням кримінального покарання в разі штучного переривання вагітності за вибором та бажанням жінки протягом перших десяти тижнів за умови, що її здоров'ю нічого не загрожуватиме?».

Як відомо, на початку лютого Збори республіки (парламент) 116 голосами з 230 схвалили закон, що передбачає додаткові умови (порівняно зі схваленим 1984 року положенням), відповідно до яких жінка має право на штучне переривання вагітності. На його підтримку висловилися депутати від правлячої Соціалістичної партії, комуністи, представники руху лівих, а депутати від опозиційної Соціал-демократичної партії та консервативної Народної партії — проти.

Особливу пікантність ситуації, що склалася, додає негативне ставлення до закону глави уряду й лідера соціалістів Антоніу Гутерріша. Він вважає себе «католиком, що практикує». «Якби я голосував, то виступив би проти», — заявив він журналістам. Свого часу Антоніу Гутерріш пообіцяв, що в разі схвалення закону він винесе його на референдум. Лідер опозиції Марселу Ребелу ді Соуза скористався цим і фактично примусив прем'єр-міністра виконати обіцянку.

Можливість проведення референдуму викликала неоднозначну реакцію в політичних колах країни. Так, відверте невдоволення виявили і соціалісти, і Португальська комуністична партія. Вони не виключають, що учасники плебісциту можуть негативно відповісти на запропоноване запитання, і це призведе до скасування схваленого закону. А тому чимало політичних діячів, зокрема лідер парламентської групи комуністів Жоао Амарал, член керівництва Соцпартії Вітал Морейру, вважають: коли більшість учасників референдуму відхилить схвалений раніше закон, то Збори республіки слід розпустити, а уряд має піти у відставку.

Характерно, що і в Конституційному трибуналі нема одностайності з цього питання. На підтримку ідеї референдуму висловилися сім його членів і шестеро проголосували проти, повідомляє ІТАР-ТАКС.

Творці фільму «Титанік» вибачилися

Творці всесвітньо відомого фільму «Титанік», що одержав недавно престижну кінематографічну нагороду «Оскар» у кількох номінаціях, вибачилися перед мешканцями невеличкого шотландського містечка Далбітті. Підставою для вибачень став той факт, що старшого помічника капітана судна Уїльяма Мердока — уродженця цього міста — було представлено в кінострічці відвертим негідником.

Кінокомпанія «ХХ століття Фокс» визнала, що насправді немає жодних доказів його недостойних дій. А джерела, що вивчають причини загибелі «Титаніка», твердять, що Мердок робив усе можливе для врятування пасажирів лайнера, повідомляє ІТАР-ТАКС.

Щоб загладити свою провину, творці фільму переказали 5000 фунтів (8340 доларів) меморіальному фонду імені Уїльяма Мердока.

У катастрофі, що сталася 15 квітня 1912 року, загинуло 1500 осіб.

Заробили, та не отримали

На пропозицію народних депутатів України публікуємо дані Національного банку про стан заборгованості з виплати заробітної плати загалом по Україні

Затримки виплати заробітної плати по Україні *)

(в млн. гривень)

	на 1 травня 1998 року Загальна сума заборгован.	на 6 травня 1998 року Загальна сума заборгован.	на 11 травня 1998 року Загальна сума заборгован.
Всього по Україні	5469.4	5509.5	5558.3
в тому числі:			
— по бюджетних організ.	774.1	814.0	830.8
— по небюджетних організ.	4695.3	4695.5	4727.5
По всіх підприємствах і організаціях по строках:			
— до місяця	441.7	438.6	452.7
— від 1 до 2 місяців	462.0	475.2	479.7
— від 2 до 3 місяців	542.4	537.6	537.4
— понад 3 місяці	4023.3	4058.1	4088.5

*) без врахування виплат зарплати з виручки, розрахунків натурою, нарахованих сум податків, а також інших безготівкових перерахувань заробітної плати.

ЗАТРИМКИ ВИПЛАТИ ЗАРОБІТНОЇ ПЛАТИ на 11 травня 1998 року

Всі організації і установи

(тис.грн.)

Назва	Загальна кількість випадків	Загальна сума заборгованості	Прострочена заборгованість у заробітній платі з причин: відсутність коштів на коррахунках банку		відсутність коштів на рахун. підприємств, установ, організацій		відсутність готівки в банках у зв'язку з несвоєчасним завезенням з вини рег. управ. НБУ		інші причини	
			кількість	сума	кількість	сума	кількість	сума	кількість	сума
Вінницька	12299	159026.3	0	0.0	12299	159026.3	0	0.0	0	0.0
Волинська	14283	115636.7	0	0.0	14269	115516.4	0	0.0	14	120.3
Дніпропетровська	10647	579788.1	0	0.0	10609	579727.1	0	0.0	38	61.0
Донецька	16612	835325.3	0	0.0	16574	835300.6	0	0.0	38	24.7
Житомирська	12707	148294.3	0	0.0	12616	147397.5	0	0.0	91	896.8
Закарпатська	1732	46390.2	0	0.0	1732	46390.2	0	0.0	0	0.0
Запорізька	9930	226941.3	0	0.0	9907	226878.6	0	0.0	23	62.7
Івано-Франківська	2148	109761.6	0	0.0	2148	109761.6	0	0.0	0	0.0
Київська	3402	195018.8	0	0.0	3359	194949.2	0	0.0	43	69.5
Кіровоградська	9884	163791.0	0	0.0	9884	163791.0	0	0.0	0	0.0
Республіка Крим	2861	219784.4	0	0.0	2726	219525.6	0	0.0	135	258.8
Луганська	10031	513805.4	0	0.0	9847	513116.8	0	0.0	184	688.5
Львівська	18617	231749.9	0	0.0	17915	230976.6	0	0.0	702	773.4
Миколаївська	3249	154583.9	0	0.0	3089	154059.8	0	0.0	160	524.1
Одеська	6460	152432.1	15	59.7	6012	151798.8	0	0.0	433	573.6
Полтавська	2862	169570.3	0	0.0	2862	169570.3	0	0.0	0	0.0
Рівненська	11626	130045.5	0	0.0	11626	130045.5	0	0.0	0	0.0
Сумська	1471	157164.8	0	0.0	1471	157164.8	0	0.0	0	0.0
Тернопільська	2040	122848.7	0	0.0	2036	122845.8	0	0.0	4	2.9
Харківська	13938	311432.2	0	0.0	13811	311290.8	0	0.0	127	141.4
Херсонська	7546	136609.1	0	0.0	7361	136357.7	0	0.0	185	251.4
Хмельницька	13697	160766.4	0	0.0	13694	160765.0	0	0.0	3	1.4
Черкаська	2894	156633.7	0	0.0	2890	156625.4	0	0.0	4	8.3
Чернігівська	18244	142252.8	0	0.0	18244	142252.8	0	0.0	0	0.0
Чернівецька	8435	76500.5	0	0.0	8306	76248.7	0	0.0	129	251.7
Київ	7974	139977.1	9	11.8	6800	137197.5	0	0.0	1165	2767.7
Оперу НБУ	24	1722.7	0	0.0	24	1722.7	0	0.0	0	0.0
Головне управління НБУ	14	437.8	0	0.0	14	437.8	0	0.0	0	0.0
УСЬОГО	225627	5558290.8	24	71.5	222125	5550741.2	0	0.0	3478	7478.2

Леонід Грач — Голова Верховної Ради АРК

Уряд Криму — у відставку?

У четвер, 14 травня, кримський парламент з четвертої спроби, нарешті, зумів обрати голову. Набравши 52 голоси у змаганні за крісло голови, переміг перший секретар кримського рескому КПУ Леонід Грач. Його суперник — міський голова Красноперекопська, лідер республіканської організації НДП Сергій Куніцин отримав 34 голоси. За представника лівих голосували комуністи, члени фракції «Республіка» і деякі депутати з центристського блоку, налаштовані проти нинішнього прем'єр-міністра автономії Анатолія Франчука. Того ж дня депутати обрали заступниками голови Бориса Дейча («Республіка») та Юрія Корнілова («Комуністи і народовладдя»).

Новообраний голова ВР Криму, 50-літній доктор історичних наук, у своєму першому виступі, а потім і в інтерв'ю журналістам наголосив, що робитиме все, щоб кримський парламент працював у конституційному полі України, дотримувався чинного законодавства держави. Л. Грач пообіцяв виконувати свої передвиборні обіцянки, які стосуються насамперед розв'язання соціально-економічних проблем кримчан, налагоджувати економічну і культурну співпрацю з регіонами України, Росії та інших країн СНД. Він заявив, що бачить на посаді прем'єр-міністра автономії свого недавнього суперника С. Куніцина. Щоб не відкладати це важливе питання, Л. Грач запропонував депутатам відправити Раду міністрів Криму у відставку «у зв'язку із закінченням терміну її повноважень». Парламентарії підтримали пропозицію свого голови і доручили йому узгодити з Президентом питання про звільнення з посади голови РМ Криму А. Франчука і визначення кандидатури на прем'єрське крісло.

Володимир ПРИТУЛА.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про встановлення Всеукраїнського дня бібліотек

Враховуючи великий внесок бібліотек України у розвиток вітчизняної освіти, науки і культури, необхідність дальшого підвищення їх ролі у житті суспільства та підтримуючи ініціативу бібліотечної громадськості, **постановляю:**

1. Установити Всеукраїнський день бібліотек і відзначати його щорічно 30 вересня.

2. Центральним органам виконавчої влади, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській і Севастопольській міським державним адміністраціям забезпечити проведення у рамках Всеукраїнського дня бібліотек заходів, спрямованих на підвищення ролі книги у суспільно-політичному та історико-культурному житті населення України, а також на вирішення проблем щодо розвитку бібліотечної справи.

Президент України Л. КУЧМА.

м. Київ, 14 травня 1998 року.
№ 471/98.

Службове розслідування

довжиною чотири з половиною роки

ЗНИКНЕННЯ документів — справа серйозна. Якщо ж пропадає дипломатична пошта та ще й з канцелярії посольства — то вже скандал. Думається, реакція на подібну ситуацію зацікавлених відомств має бути миттєвою.

Однак щось протилежне відбулося після неординарної події у Посольстві України у ФРН. 6 жовтня 1993 року з під замків зникли два листи: один без номера, другий — за № 36. Відомо, хто востаннє користувався ключами від приміщення, де зберігалася диппошта.

Тим не менше на наш лист до СБУ з проханням роз'яснити ситуацію надійшла відповідь: «...стосовно можливого зникнення у жовтні 1993 року з канцелярії Посольства України у ФРН двох пакетів з диппоштою МЗС України проводилося службове розслідування». А які ж результати? СБУ мовчить. Ми жодною мірою не применшуємо компетентність наших спецорганів. Однак за чотири з половиною роки можна було б досягти і конкретніших результатів. Щоправда, посилаючись на законодавство, нас повідомляють, «що наявність чи відсутність у Службі безпеки України будь-якої інформації про конкретну особу не підлягає розголошенню». Ми цілком згодні з такою постановкою питання. Тим більше, що однією з осіб, яка востаннє користувалась ключами від приміщення в Посольстві України у ФРН, де зберігалася диппошта, була людина, котра нині обіймає досить високий пост в адміністрації Президента.

Тож мовчання СБУ з цього приводу можна зрозуміти, але відстороненість від контролю за виконанням кількох угод між Україною і ФРН на постачання автотехніки та інших матеріальних технічних засобів у нашу державу викликає подив.

Нагадаємо читачам. Між ФРН і Україною було кілька угод, за якими на благодійних і комерційних засадах в країну мали надійти значні матеріальні ресурси. Наприклад, за угодою про безкоштовні поставки автотехніки та матеріалів від 6 серпня 1992 року українській стороні було передано 1142 одиниці автотехніки. Крім того, в рамках угоди в Україну надійшло кілька десятків вагонів з медичним обладнанням, матеріалами, ліками, меблями, одягом, взуттям, білизною, посудом.

Усе майно було безкоштовно доставлене в Україну і розподілене Комісією Верховної Ради з питань ліквідації наслідків Чорнобильської аварії (Яворівський, Бортник, Шовкошитний).

Були ще угоди про безкоштовне постачання із ФРН в Україну автотехніки та матеріалів: від 15 серпня 1991 р., від 15 липня 1993р., від 28 лютого 1994 р.

Отож редакція звернулася до СБУ з проханням з'ясувати, в який спосіб були розподілені автотехніка та матеріально-технічні засоби, що надійшли в Україну.

СБУ делікатно відповіла: «Щодо постачання з ФРН і використання автотехніки та інших матеріально-технічних засобів відомо, що розслідування за цими фактами здійснюється Генеральною прокуратурою України. У Службі безпеки України іншої інформації із зазначених питань немає».

Нам навіть на думку не спадає, що СБУ самоусунулася від з'ясування обставин розподілу. Адже

організація пильно стежить й не за такими важливими справами. Ось тому свідчення: «... працівники Кіровоградського обласного управління СБУ провели в моєму домі обшук, після чого я був затриманий, а далі заарештований. Мені ставилось за вину, нібито за моєю допомогою і за моєю ініціативою було здійснено викрадення автомобіля «Волга» («Киевские ведомости» від 6 травня 1998 р.).

Як бачимо, у цій інформації йдеться лише про одну «Волгу», а за угодами з ФРН мало надійти в Україну понад 3 (три) тисячі одиниць автотехніки різних марок, зокрема фірми «Мерседес» та ще чогось подібного (див. фото).

Розуміючи, що це зовсім не голка у скирті сіна, ми й звернулись із проханням прояснити ситуацію не лише до СБУ, а й до МЗС.

Лист на ім'я першого заступника міністра закордонних справ А.Бутейка було прийнято у канцелярії МЗС 17 березня 1998 року за вхідним № 28/8319. Очевидно, великі міждержавні справи так захопили Антона Денисовича, що він досі не спромігся відповісти: в який спосіб зникає з Посольства України у ФРН дипломатична пошта і як виконувались угоди між ФРН і Україною про поставки до нашої держави безкоштовно і на комерційній основі автотехніки та інших матеріально-технічних засобів.

Можливо, зникнення диппошти настільки буденна справа, що Антон Денисович просто не звертає на це уваги?

До речі, редакція звернулася і до Генеральної прокуратури з проханням пролити світло на все ті ж угоди між ФРН і Україною.

Почекаємо, читачу, що скажуть державні мужі.

Анатолій ФЕДОРІВ.

Оксана ТЕЛЕНЧІ, «Голос України»

Блиск і нужда глибинки: продовжуємо розмову

Відлуння княжого дзвону,

або Чи виправдовують своє призначення народні доми на Львівщині

МАЙБУТНІ імовірні парламентарії ловили дрижаки, переступаючи пороги холодних вологих, здебільшого неопалюваних приміщень народних домів, де були розташовані виборчі дільниці. На одній із них, у Пустомитівському районі, народному депутатові, що балотувався уже втретє, натякнули: замовте за нас слівце, можливо, верхи нарешті згадають про культуру! Слуга народу у відповідь спалахнув благородним гнівом і нагадав господиням Народного дому, що наші діди облаштовували читальні у стодолах, ставили там вистави. І ніякий холод їх не зупиняв. Іншому кандидатові, генерал-лейтенантові, видалося, що має справу з рекетирами, і він відрубав: «Ви що, не знаєте законів України?». А третій усіх причарував — толерантністю, розумінням проблем тощо. Ще й сфотографувався на добру пам'ять із художнім керівником Щирецького народного дому Ганною Мільчановською. До речі, вона попросила через газету передати відомому політикові вітання з перемогою: Віктора Пинзеника обрано народним депутатом, а його партія «Реформи і порядок» на цій виборчій дільниці вийшла на друге місце. А ще пані Ганна просила нагадати шановному політикові про обіцяний для установи телефонний апарат. Бо нинішній на ладан дихає.

Про те, як «Просвіта» перевиховала курокрада

До голови осередку «Просвіти» села Великий Любінь Івана Лиги звернувся односелець. Дуже просив прийняти його до «Просвіти», щоб міг разом із своєю коханою дівчиною ходити до Народного дому, куди його не впускають.

— Бо ти маєш зіпсуту репутацію, кури в селі крадеш, — відповів йому голова.

— Більше такого не буде. Обіцяю!

— Ти маєш обіцяти усій громаді, а не мені. Покаятися на загальних зборах «Просвіти», і тоді люди вирішать.

Так і сталося. Хлопцеві пробачили конкретні гріхи — прийняли до «Просвіти». І він дотримав свого слова — став добропорядним. Легенда? Ні, бувальщина з часів не таких уже й давніх. Іван Лига очолював осередок «Просвіти» в 1935—1939 роках. Саме він ініціював збирання коштів на будівництво Народного дому в рідному містечкові. Його збудували лише за селянські пожертви, хоча у той час половина хат у Великому Любені була під стріхами і більшість селян мала по кілька моргів землі. Той Народний дім і донині слугує жителям містечка, де проживає п'ять тисяч населення, де розташований відомий курорт.

У жовтні 1939 року Івана Лигу заарештували «визволителі». Либонь, тому, що селяни вперто не хотіли червоного війта й голосували за Івана Лигу як голову сільради. Його дружину з двома неповнолітніми дітьми — Іриною й Володимиром — примусово спровадили у степи Казахстану. На пам'ять про замордованого в тюрмі батька дітям зостався закривавлений манжет сорочки із портретом в'язня — дорога родинна реліквія. А ще залишилося й інше: пієтет до ідей «Просвіти», яка зародилася 1867 року у Львові й зіграла доленосну роль у вихованні українця-патріота, господаря. Зерна, посіяні «Просвітою», протягом багатьох років давали добрі сходи.

— Селянин міг бути неписьменним, але його моральні, духовні чесноти здебільшого були на висоті, — говорить львів'янин Володимир Лига, який втілює просвітницькі ідеали за нових історичних реалій. Він ініціював відродження осередку «Просвіти» у Великому Любені, його обрали заступником голови Львівської організації товариства політв'язнів і репресованих, він — автор численних статей з історії «Просвіти».

— У 1939 році, перед приходом у Галичину червоних «визволителів», «Просвіта» охоплювала своїми осередками 85 відсотків українських сіл і налічувала 360 тисяч членів. Лише в нашому Великому Любені їх було майже 200. Міцний духовний, культурний стрижень, на якому трималися національні ідеали. «Просвіта» понесла під солом'яні стріхи потяг до знань, до науки, високу мораль. Селяни об'єднувалися для боротьби з визиском, пияцтвом, училися виховувати своїх дітей. Пригадую, як ми, діти, збирали кошти на потреби Народного дому: водили вертеп, колядували... Важлива деталь: церква і «Просвіта» об'єднували тоді свої зусилля, Божий і освітянський храми були рівноцінні. І той випадок із курокрадом, який, знаю з уст батька, характеризує рівень культури і моралі селянства. Ніхто не наважувався переступити поріг Народного дому напідпитку. А вже запросити «під мухою» дівчину в танець і поготів.

До війни «Просвіті» належало 1300 великих народних домів, 3208 читалень, 2065 театральних гуртків, 1200 хорів, 2272 освітні гуртки. А після 1939 року настала епоха безпросвітного атеїзму. Багато просвітян, як і греко-католицьких священиків, серед котрих було чимало голів осередків «Просвіти», потрапили за грати. Народні доми стали осередками насаджування нової ідеології. А символом її антихристиянської суті — дешева горілка, яка деморалізувала селян. Порівняйте: за Польщі пляшка горілки коштувала понад два злотих і на неї треба було два дні тяжко працювати. Нині діти колискові під хмелем — звична картина.

Та понад усе болить, що церква виконує свою духовну місію, обминаючи народні доми, школи, осередки «Просвіти». У селах Галичини з'являються нові й нові «нотрдами», на які витрачають величезні кошти — державні й благодійницькі, але люди не стають духовнішими. Нині у Великому Любені — три храми. Православні збудували свій — на 500 чоловік. Греко-католики завершують свій — із дванадцятьма куполами, на тисячу місць. Та навіть на могили Січових стрільців отці ведуть паству по різні боки вулиці й сусіди не кажуть одне одному «Слава Ісу...».

І знову зміна декорацій

Без історичних ремінісценцій не осягнути трагікомізм зміни вивісок: Народний дім — клуб — Народний дім. Не обійтися і без екскурсу в недавню історію Товариства української мови імені Шевченка, яке називається нині «Просвітою». На початку 90-х років товариство притягнуло до себе еліту, виплекало лідерів партій демократичного спрямування. З огляду на те воно, очевидно, має моральне право вважати себе спадкоємцем довоєнної «Просвіти» попри різні цілі в контексті різних історичних реалій.

Чиїми ж спадкоємцями є нинішні установи культури, знову названі народними домами? Важко сказати. Бо колишні громадські інституції, які створювалися й утримувалися громадою, стали державними установами культури, і громада уже не вважає їх своїм творінням, яке потребує уваги, опіки, пожертви — принаймні на те, щоб побілити стіни. У Великому Любені замість хатин під солом'яними стріхами виросли дво-, триповерхові будинки, а Народний дім не ремонтували з 1965 року. Економічна криза, безробіття — чинники вагомі, але не головні. Дається взнаки передусім духовна бідність.

— Мені батько не раз казав: перед українським селянином треба знімати капелюха, бо саме він зберіг рідну мову, традиції, зрештою — саму націю. Нинішнє село деморалізоване, бо його еліту винищено, а нова ще не скоро сформується, — вважає Володимир Лига.

Можливо, цей висновок — надто категоричний, і все ж обшарпані стіни народних домів аж надто промовисті. Як, зрештою, і «вердикт» представника столичної «еліти», який нагадує працівникам культури про дідівські вистави й читальні у стодолах. І смішно, і сумно слухати державного мужа, який апелює до жіночок, котрі одержують пів або й чверть окладу (близько 24 гривень. — **Авт.**), а працюють на повну силу.

— Не будемо ж ми ставити піввистави або півтанцю, — каже директор Щирецького народного дому Зоя Кричковська. — Буває, миші шкребуть, а ми сміємося.

У холодному приміщенні, яке протягом тривалого часу не обігрівається (кошти!), єдиним джерелом тепла є дивовижний оптимізм, жертовність і ентузіазм трьох молодих жінок — директора Зої Кричковської, художнього керівника Ганни Мільчановської й керівника народного танцювального колективу Світлани Дякун. Вони тягнуть на собі культурний «фронт», не нарікаючи на верхи і низи. А тому саме до них порадили мені навідатися в обласному управлінні культури.

Дванадцять років тому молодий спеціаліст Зоя Кричковська збирала хористів «по парканах». Коли їх запросили до Києва, на ВДНГ, вони заробляли гроші на поїздку, працюючи на сінокосі і капусті. Таку статтю фінансування, як «ремонт», уже викреслено, то директорка залучає до ремонтних робіт свого чоловіка. Один із чотирьох народних колективів, що їх виплекали троє ентузіастів, — танцювальний колектив «Щирчанка» відзначив десятиліття. Танцювали на ювілейному концерті молоді бабусі, молоді мами і зовсім маленькі діти. Хочеться вірити: живе дух еліти. Але не хочеться захоплюватися жертовністю в наш час. Терни на ниві культури, може, й виправдані, але як і чим виправдати приступи тяжкого кашлю у Світлани Дякун, яка день у день проводить репетиції (взимку також!) у холодній залі. Той кашель і досі відлунює в моїх згадках про Щирець. А це ж бо — не глухе село, а старовинне містечко неподалік Львова.

«Нехай живе еліта!»

Язик не повертається назвати древній княжий Звенигород селом. Десять років тому — до 900-ліття звенигородської столиці, зруйнованої ханом Батиєм, тут збудували воістину «княжий» соціально-культурний комплекс. Будинок культури, як одна із найвеличніших його споруд, міг би стати окрасою великого європейського міста. Тут виступали відомі професійні мистецькі колективи. Нині можна споглядати букет із княжого блиску і провінційних злиднів. Наприклад, розкішні вітражі у глядачевій залі і здиблений паркет (споруду вибудовано на мочарах. — **Авт.**), потріскані батареї опалювальної системи, яка вже три роки не працює. Радгосп «Звенигородський» розділено на десять господарських самостійних структур, кожна з яких бореться за виживання. Звідси — і відповідні «надходження» до місцевого бюджету. Приміщення колишнього Народного дому гармонійно вписалося в ансамбль комплексу. Були наміри зробити тут свою картинну галерею. Не здійснилося. Зате звенигородці покажуть вам ялинку, яку посадив Олесь Гончар, могилу діда Соломії Крушельницької і заспівають тих пісень, яких ви деінде не почуєте. Бо в них відлунює княжий дзвін. І народна хорова капела називається «Дзвін». Керує нею доцент Вищого музичного інституту імені М. Лисенка Богдан Дерев'янко. Приїхав сюди ще студентом 1967 року. Тут відбулися його перші диригентські спроби. Тепер двічі на тиждень навідується на репетиції: повертає «борги» і сам набирається снаги.

— Ми завжди співали, що хотіли, не озираючись, — каже Марія Колосовська, в минулому фельдшерка, а сьогодні пенсіонерка. Народний фольклорний ансамбль «Берегиня», до якого залучено звенигородців усіх вікових категорій — від 9 до 80 років, — увійшов в історію кіномистецтва. Саме його з-поміж інших колективів відібрали для зйомок у фільмі «Роксолана». «Берегиня» виконала весільний обряд, записаний із уст старожилів у Звенигороді разом із іншими фольклорними перлинами. Глядачі згодом казали, що Марію Григорівну треба було запросити в асистенти режисера. Бо баба Зоня з «Берегині» зіграла краще, правдивіше від професіоналів. На знімальному майданчику Марія Григорівна місця собі не знаходила, споглядаючи фальш: та хто ж це написав такий неукраїнський сценарій? Наших беруть у неволю, а вони покірливо бредуть собі. Як худоба.

— Олю, та ти хоч озирнися за своїм нареченим, бо ж востаннє бачиш Степана! — намовляла вона Ольгу Сумську.

І прикро жінці нині чути, як бідкається «артистка» баба Зоня: «За що ж ми боролися? У вільній Україні я місячними пенсію не отримую».

Головою сільради звенигородці обрали батька директора Будинку культури і чоловіка Марії Григорівни — Богдана Колосовського. Родина Колосовських розуміє, що без оберегів і берегинь вивітриться княжий дух із Звенигорода, а цього не можна допустити. Отож «Дзвін» звучить, «Дзвіночок» (дитячий зразковий вокальний колектив) вплітає в історію князівства свою мелодію, диригент із Львова кладе на олтар свою частку. Чи не привід для оптимізму і віри у світле майбутнє? І пусте, що в Будинку культури древнього Звенигорода полопалися батареї парового опалення: Марія Григорівна збирає «берегинь» і вдома. Пусте, що телефонний апарат у Щирецькому народному домі, буває, не спрацьовує. Зрештою, можна й догукатися: аго-о-в, княжий люде!.. Дасть Бог, хтось озветься. Можливо, Аграрна партія, яку найповніше репрезентовано у владних структурах області, а один із керівників «прославився» ось таким перлом: «Нехай живе еліта — многая їй літа!». І не зізнавайтеся, коли в цій фразі вчувся вам поминальний дзвін...

Львівська область.

Сергій ПАВЛЕНКО, «Голос України»

Від любові через вінець — до монастиря

ЯК ВІДОМО, трагічно склалися взаємини юної Кочубеївни з Іваном Мазепою. Батьки дівчини, дізнавшись про намір гетьмана одружитися з їхньою дочкою, категорично відмовили. Мотря в розпачі втекла у гетьманський палац. Мазепа, однак, змушений був відрядити її додому. У листі до коханої він пояснив свої дії.

Незважаючи на шляхетність високого сусіда, Кочубеї наробили у гетьманській столиці гвалту. Любов Федорівна, мати Мотрі, звинувачувала гетьмана в тому, що він «знасиловал блудом» її дочку. Емоційні висловлювання як достовірний факт стали використовувати супроти гетьмана чимало істориків. Так, П. Кропива у розвідці зазначає, що Мазепа збезчестив дівчину. Насправді ж нічого не трапилося. Дочку Кочубеїв на прохання Мазепи повернув батькам російський полковник Григорій Анненков. Гетьман був високоморальною людиною. Як видно з його листів, законне поєднання він передбачав. В одному з літописів ідеться про те, що Мазепа хотів просити у «малороссийских архиереев и от греческих патриархов разрешения на брак».

Але до цього не дійшло, оскільки передусім він не отримав батьківської згоди.

У доносі на Мазепу почуття гетьмана до Мотрі В. Кочубей трактує як «чародіяние», від якого вона стала «возбіситися і бігати, на отця и матерь плевати». Кочубеївна вперше покохала, і спротив батьків, перешкоди у здійсненні бажаного загострили її почуття. Утікши з дому, вона у гетьманських покоях поклялася Мазепі: «Нехай Бог неправдивого карає, а я, хоч любиш, хоч не любиш мене, до смерті тебе, подлуг слова свого, любити і сердечно кохати не перестану, на злость моїм ворогам».

Сердечні поривання дівчини жорстоко гасила мати. Мотрю вдома не тільки соромили, а й навіть «катували». Про ці знущання дізнався Мазепа. «Знав би я, як над ворогами помститися, тільки ти мені руки зв'язала», —зазначає він в одному з листів.

Його палке кохання у 65-річному віці («еще нікого на світі не любив так») до 16—18-річної дівчини можна зрозуміти як потребу самотньої пристрасної поетичної душі, що і в літах не зашкарубла, по-молодечому нуртувала. Мазепа-вдівець немов зробив виклик світові, власній старості, і його почуття знайшло відгук в юній душі.

Водночас Кочубеї гетьманові намагання поєднати законним чином долю з Мотрею сприймали осудно, як несерйозний, легковажний крок старої впливової людини, до того ж багаторічного друга їхньої сім'ї.

Кочубей, пишучи листа до гетьмана, зазначає, що не хотів би «быти в таких реєстрі, котории для якого своего пожитку дочки свои вдаючи ку волі людськой», тобто заради власної користі жертвувати добрим іменем дитини. На це Мазепа дорікає метафорично: «Утекла Святая Великомученица Варвара пред отцем своим, Диоскором, не в дом Гетманский, але в подлійшое місце, межи овчарі, в розсілини каменния, страха смертнаго» (мовляв, Кочубеєві як батькові нічого було соромитися і тривожитися, бо його дитина пішла до гетьмана, а не кудись).

Є кілька версій щодо подальшої долі безталанної Кочубеївни. Перекази про її самітництво у хаті на полтавському хуторі Іскри, самогубство (втопилася у батуринському ставку), божевілля або перебування черницею у Пушкарівському монастирі поблизу Полтави — все це здебільшого літературного чи народно-міфологічного походження.

Дослідник П. Кропива вважає, що Мотря у 1707 році вийшла заміж за генерального суддю Чуйкевича. Письменник Б. Лепкий стверджував, що віддалася вона за Івана Чуйкевича. Насправді ж генеральний суддя (з 1708 р. — **Авт.**) Василь Чуйкевич у 1707 році одружив свого сина Семена Чуйкевича з однією із дочок Кочубеїв. У «Родовій дворян Чуйкевичів» зазначено, що це була Мотря, хрещениця Мазепи. О. Лазаревський піддав сумніву таке твердження. Спробуймо детальніше з'ясувати це.

Під час допитів В. Кочубея у 1708 році слідчі з'ясували, що він має:

— двох синів (Василя і Федора);
— старшу дочку «за Рабеленком»;
— другу дочку «за покойного пана Обидовського»;
— дочку за Забілою;
— першу дочку «дівицю» (?);
— дочку Мотрю («вторую дщерь мою, дівицю», «дочці малой»).

За І. Обидовського вийшла заміж Ганна Кочубей, за В. Забілу — її сестра Марія (померла приблизно 1707 року). Відома ще Парасковія Василівна, яка у 1717 році вийшла заміж за Федора Івановича Сулиму.

Мотря не могла бути «за Рабеленком», бо у контексті свідчення Кочубея йдеться про те, що за нього вийшла заміж якась перша дочка. Можливо, це і є саме Катерина, про яку веде мову в своїх дослідженнях О. Лазаревський.

У доносі Кочубей, згадуючи 1704 рік, пише про Мотрю як про «вторую дщерь мою, дівицю». Отже, на той час одна його дочка, дещо старша за попередню, була незаміжня. Як дізнаємося з одного із документів, у жовтні 1708 року «панна Парасковія» жила разом з матір'ю в Батурині.

У 1707 році «дочери меньшой» Кочубей «дав посаг 1000 золотих, да зятю... 1000 ефимков, 1500 червоних, серебра с 40 гривен в разных вещах». Генеральний суддя далі уточнює, що її «выдал за Чюйкевича».

Зятем його став Семен Васильович Чуйкевич, син реєнта військової канцелярії Василя Никифоровича Чуйкевича. У 1744 році йому було, за його словами, більше 70 років, а отже, у 1707 році він мав 35—37. Ймовірно, що у такому віці він одружився вже вдруге. «Катериною називає Семен Чуйкевич першу свою дружину в «сказці» про свої служби», — зазначає О. Лазаревський. Однак це не означає, що вона обов'язково має бути Кочубеївною, як робить висновок історик.

Іван Мазепа неохоче згоджується на весілля дочки Кочубея з Семеном Чуйкевичем, навіть дав пораду генеральному судді зачекати: «Як будем з Ляхами в едности, тогда знайдется твоей дочкі жених з твоей стороны Лядское знатний який шляхтич, который твоей фортуні доброю будет подпорою». Кочубей і Чуйкевичі на другий день після цієї розмови, 18 травня 1707 року, спішно повінчали дітей.

Далі В. Кочубей доносив: «В четверток, мая 29, приказав Его Милость, абы дочка моя, девица посватанная и звінчанная, прибыла к нему на Гончаровку у кумовство, для крещения девчины жидовки (нікотории повідают, же была уже и крещена). Там, міючи у себе дочку мою на обіді, говорил ей же: «Москва мает у кріпкую роботу взяти всю Малороссийскую Украину». Логіка підказує, що І. Мазепі не було ніякого сенсу ставати на перешкоді весіллю Кочубеївни й Семена з мотивів наближення війни чи можливості вибору для неї кращих женихів. Адже В. Чуйкевич належав до його найближчих повірених.

Заборона йому родичатися з генеральним суддею безглузда й абсурдна. У той же самий час, якщо Кочубеї віддали за Семена Мотрю (а так воно, на нашу думку, і було), то негативна реакція на це Мазепи, подальше його «кумівство» цілком зрозумілі. Не міг гетьман як людина згодитися з вибором її батьків, намагався призупинити, відкласти небажане для нього дійство.

У 1708 році, як пізніше згадував в одному з документів С. Чуйкевич, «того ж времени и я, будучи оного Кочубея зятем, за вірность монаршую, в той же справі тяжкую неволю, кайданы и много страдания терпілем от Мазепи, перве в гор. Батурині, потом — в Білой Церкві, куда также в кайданах и з великую нуждою припрованый билем».

Семен Чуйкевич управляв з 1728 року разом із Степаном Тарновським генеральною канцелярією, був призначений серед інших «искусних и знатних персон» для перекладу «правних книг».

У 1730 році згідно із вибором старшин Ніжинського полку він стає полковим суддею. Про це йдеться у гетьманському універсалі від 7 липня: «А по вибору старшин написані в судді бунчуковий товариш п(ан) Семен Чуйкевич и просил, чтоб оного пана Семена Чуйкевича определить в полк ніжинский судиею полковим... прето ми, по монаршим указу и вибору старшинському, з полку ніжинского нам поданом, яко опреділили его пана Семена Чуйкевича судиею полковим ніжинським, на что дан наш особливий универсал».

Пізніше один із нащадків Кочубеїв у виданих записках зазначив, що Мотря «зовсім не збожеволіла від кохання до старого Мазепи, а навпаки — вийшла заміж за полковника Чуйкевича». Хоча тут і сплутано посади полковника і полкового судді, все ж таки правильно передано її подальший вибір.

Чи щасливим було сімейне життя Чуйкевичів, не знаємо. Вочевидь, ні. З 1733-го по 1736 рік ігуменею Ніжинського жіночого монастиря була Меланія (черниці змінювали світські імена. — **Авт.**) Чуйкевичівна, яка після тяжкої хвороби померла 20 січня 1736 року. Цілком імовірно, що це була Мотря. У 1738 році Семен Чуйкевич одружується (здається, втретє) на вдові роменського міщанина Християни.

Чернігів.

Віктор ХОМЕНКО, «Голос України»

Мовчить Неаполь Скіфський...

ІНТЕЛІГЕНЦІЯ Криму стурбована руйнацією Неаполя Скіфського — античної столиці так званої Малої Скіфії в III ст. до н. е. — III ст. н. е.

Ще до народження Христа тут, на пагорбах південно-західної частини нинішньої адміністративної столиці Криму — Сімферополя, вирувало життя. Після століть забуття світ заговорив про городище знов у 1827 році. Тоді його випадково відкрив султан Крим-Гірей, а через рік почав розкопки. Найвідоміші музеї світу придбали 1312 золотих предметів, знайдених у мавзолеї, де поховано царя Скілура та скіфську знать.

Вдале географічне положення робило неможливим несподіваний напад на могутню столицю, яку захищали оборонні стіни. Та за 6 століть до хрещення Київської Русі місто загинуло під навалою сармато-аланських і готських племен. У четвертому столітті остаточних руйнацій йому завдали гуни.

Сучасні варвари стирають з лиця землі останні залишки античної пам'ятки світового значення, відбирають у нащадків усієї цивілізованої спільноти пам'ять про старожитності молодої і водночас древньої держави —України.

Можновладцям автономії за політичними амбіціями та переділом власності не до «сивого» каміння. А ще ж десять років тому 28 гектарів городища було огороджено, небайдужі до історії люди заходили сюди лише з екскурсоводом. Хоч мало чого залишилось від Неаполя Скіфського після масштабної руйнації XVIII століття, коли знадобилось дуже багато каміння для будівництва казарм і чиновницьких установ у новоствореній столиці підкореного Російською імперією Криму. Руйнуючи древні будови, його «видобували» тут майже півстоліття. А ще через 100 років на унікальному за своїм історичним значенням місці звели водоочисні споруди...

Нинішні «зодчі» гарячково ліплять тут гаражі. Городище перерізала автодорога до них. За останні роки губителі цінностей встигли чимало: розорили павільйон під мавзолеєм, зруйнували гробницю царя, розтягли по камінчику стародавні стіни. В античних підземеллях і склепах зірвано замки, двері відчинено навстіж. На всій території історичного плато рясніють смітники.

Свого часу консервацією Неаполя Скіфського припинили діяльність спеціальної тавро-скіфської експедиції АН СРСР під керівництвом П. Н. Шульца в повоєнні роки. Сумлінний науковець, бачте, мав сміливість дійти висновку, що культура городища має багато рис, типових для таврів, у мистецтві яких учений помітив українські й російські елементи.

Всеукраїнське товариство «Просвіта» імені Т. Г. Шевченка, кримський осередок Всеукраїнського наукового товариства імені Кобзаря, Товариство вчених автономії звернулись із заявою до найвищих урядовців України і Криму. Закінчується вона так: «Прохаємо вжити термінових заходів для врятування Неаполя Скіфського, відновлення тут археологічних досліджень та експозицій для відвідувачів. Відродження цього та інших історичних пам'ятників Криму, включення їх до туристичних маршрутів дозволить перетворити туризм на високорозвинену і прибуткову галузь економіки АРК».

Сімферополь.

Теніс

«Кубок ВІКОТЕК» — сьогодні старт

НА КОРТАХ ФК «Динамо» (Київ) стартує юнацький турнір, який полюбився киянам, — «Кубок ВІКОТЕК». Нинішній старт особливий. Адже ці змагання включено до Серії 2 календаря Європейської тенісної асоціації (ЄТА). Вище — тільки Серія 1 (чотири країни) і чемпіонат Європи. Росія таких змагань, як ми, поки що не має. Її сочинський турнір входить до Серії 3.

Учора в Республіканському будинку кіно відбулася прес-конференція, присвячена початку ігор «Кубка ВІКОТЕК».

— У суботу почнуться кваліфікаційні змагання, —розповів Сергій КОНОВАЛЕНКО — автор ідеї цих змагань, головний їх організатор, керівник фірми «Кінетік», — а основна сітка відбудеться 18—24 травня. Серед учасників — 16-річні хлопчики та дівчатка і молодші.

— Хто виявив бажання приїхати до столиці України?

— Спортсмени з Латвії, Грузії, Молдови, Польщі, Болгарії, Югославії, Білорусі та Росії.

— А хто представлятиме нашу державу?

— Найсильніші. До речі, за умовами змагань представництво учасників країни-організатора не може перебільшувати 50 відсотків від загальної кількості.

— На чиї плечі ліг головний тягар організаційних проблем?

— Насамперед на компанію «ВІКОТЕК» і її генерального директора Віктора Кононенка. Дуже істотну підтримку маємо від національної федерації і її президента Германа Беньямінова. Є ряд спонсорів. Зокрема, дуже вдячні газеті «Голос України» за традиційну інформаційну підтримку.

До речі, цього разу ми не обмежимося іграми на «Динамо». З 16 по 22 травня на кортах комплексу «Оболонь», де працюють відомі тренери та ентузіасти тенісу — подружжя Валентина та Петро Городецькі, відбудеться турнір під такою самою назвою для 12-річних. Він, зрозуміло, не входить до європейських списків. Однак — дуже корисний і популярний. Ми допомагаємо, як кажуть, чим можемо — м'ячами, цікавими призами тощо.

Отже, запрошую всіх прихильників тенісу на корти «Динамо» та «Оболонь»...

В. Б.

На знимку: Сергій Коноваленко.

* * *

Баскетбол. Брно (Чехія). І другий матч наших баскетболісток у кваліфікаційному турнірі чемпіонату Європи завершився невдачею. Вони мінімально поступилися збірній Німеччини — 53:55. Нагадаємо, що українська команда під керівництвом І. Майзліна невдало виступила торік у фіналі континентальної першості. І от тепер — така серйозна невдача вже на старті чергового чемпіонату.

ЛЕОНІД ЄВТУШЕНКО пройшов усіма тренерськими сходинками в жіночому гандболі. Нині одночасно очолює київський клуб «Спартак-ВАБанк» і національну збірну країни.

Леонід ЄВТУШЕНКО: «Час є, але ми в цейтноті»

— Скажіть по правді, чи не налякав вас після жеребкування склад п'ятої відбіркової групи чемпіонату Європи-98, куди потрапила збірна України?

— Ні. Але радості не приніс — це вже точно. Адже звів нас жереб зі збірною Македонії, яка посіла на останньому чемпіонаті світу шосте місце, з хорватками, які на тому чемпіонаті були сьомі, з командою Швеції, яка на першості Європи посіла 8-ме місце. Українські гандболістки, нагадаю, два роки тому на чемпіонаті Старого Світу влаштувалися на сходинку нижче від шведок.

Тобто всі суперниці з відбіркової групи мали кращий, ніж у нас, рейтинг. І здобути одну з двох путівок у фінал означало для нас стрибнути вище голови. І все-таки паніки в команді не було — гравці настроювалися на повну самовіддачу, ми з Георгієм Вороновим, другим тренером збірної, розробляли стратегію виступу в турнірі та оптимальну тактику протиборства з кожною із команд-суперниць.

— Проте перший млинець вийшов глевкий — стартувала збірна України у відбірковому турнірі, програвши на виїзді команді Македонії аж 10 м'ячів...

— Цей холодний душ пішов гравцям, та й тренерам, на користь. Ми на майданчику, а не заочно, пізнали реальний потенціал головного (так припускали — і в тому не помилилися) з конкурентів. І хоча програли, та у можливості свої повірили, гандболістки відчули себе командою.

Гра-відповідь з македонками у Києві, якщо пригадуєте, відбувалася вже під нашу тактичну диктовку, українська збірна взяла гору — щоправда, з різницею лише в три м'ячі.

— То які козирі допомогли вам залишити позаду всіх сильних суперниць?

— Передусім — вдале поєднання в команді досвіду зрілих гандболісток із завзяттям та настирністю молодих гравців. Виправдали наші сподівання такі випробувані майстри, як Лариса Кузьменко і Тетяна Новикова із запорізького «Мотора», як Валентина Іванько та Вікторія Хачатрян («Спартак-ВАБанк»), які виступали ще за збірну Радянського Союзу, та їхня одноклубниця Майя Карбонар. Задоволені ми і виступом у відбірковому турнірі молодих спартаківок Марини Вергелюк та Олени Яценко — зіграли вони в нападі гостро й результативно. І, звісно, дуже виручали команду наші воротарі Наталя Сень («Мотор») і Наталя Митрюк («Спартак-ВАБанк»), які чудово доповнюють одна одну.

Не змогла б команда обійтися й без своїх легіонерів —Наталі Дерепаско, Наталі Мартиненко, Євгенії Товстоган. Вони грають у клубах Словенії, Польщі, Ізраїлю, але, як то кажуть, за першим покликом прилітають на збір і вважають для себе за честь виступати за збірну України, показуючи при цьому приклад подругам. А нагородити легіонерок ми не можемо, навіть страховку їхнім клубам не платимо.

— До переліку гравців, які винесли на собі основний тягар боротьби за вихід у фінал, ви не включили гандболісток із «Галичанки»...

— Збірній потрібні були деякі з колишніх спартаківок, які виступають нині за львівський клуб. Але Олена Радченко отримала серйозну травму перед матчем відбіркового турніру, а Галина Маркушевська та Олена Цигіня у збірну, як то кажуть, не рвалися. Всіх нас обурила історія з довідками про травми, що їх Цигіня і Маркушевська роздобули перед одним із матчів збірної, щоб у ньому не брати участі... Липові ці травми не завадили дівчатам на повну силу вже через день боротися у складі «Галичанки» на чемпіонаті країни! За таке нехтування інтересами національної збірної спортсменок слід було б дискваліфікувати, але ми їх пожаліли, розуміючи, що виконували гандболістки настанову президента «Галичанки» Г. Савчука, якому збірна, як мовиться, до лампочки — він, як і раніше, прагне довести, що відведена ним у бік клубна команда конкурентоспроможна.

До речі, Арбітражний суд Києва відхилив претензії створеного Савчуком спортивного підрозділу вважатися правонаступником турчинського «Спартака». Всі права успадкування закріплено судом за «Гандбольним клубом «Спартак» імені І. Є. Турчина», справжнім витвором великого тренера.

— Більш як півроку залишилося до фінального турніру дюжини найкращих команд континенту. Як ви збираєтеся готуватися до чемпіонату Європи і які плани у вас на виступ у престижному цьому змаганні?

— Так, стартує турнір у Голландії 10 грудня. Час на підготовку до нього начебто є, проте ми в цейтноті — якщо врахувати обсяг і складність завдань, які стоять перед збірною України. Нам треба буде підвести команду до грудня в найкращій формі, а для цього слід передусім награти склад у змаганнях з участю найсильніших суперниць. Тому й плануємо ми на літо та осінь не тільки тренувальні збори, а й виїзд на ряд великих міжнародних турнірів. Наша збірна вже має кілька привабливих пропозицій від організаторів таких турнірів у Голландії, Південній Кореї та інших країнах. А останні штрихи в підготовку команди буде зроблено, звісно, на традиційному київському турнірі «Кубок Турчина», що відбудеться в листопаді.

Команду, вважаю, загалом уже сформовано, але ми розраховуємо і на зміцнення її складу кількома гравцями з провідних клубів країни. В тому числі й гандболістками «Галичанки» — якщо вони серйозно захочуть допомогти збірній і витримають конкурс, щоби потрапити до її лав. Жереб визначив нам у суперники у фінальній підгрупі збірні Угорщини, Австрії, Голландії, Німеччини та Румунії. Дві найкращі команди вийдуть у півфінал, де в поєдинку з переможцями другої підгрупи і розігрують медалі. В стикових матчах решта збірних визначать місця з 5-го по 12-те.

Наша програма-мінімум — посісти місце не нижче п'ятого, що враз забезпечить отримання путівки на олімпійський турнір.

Інтерв'ю провів Олександр БАШКАТОВ.

На знімку: Леонід Євтушенко.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ, «Голос України»

У день столиці — київський фінал!

Футбол. 1/2 фіналу Кубка країни. Матчі-відповіді.

«Металург» (Донецьк) — ЦСКА (Київ). 1:3. 3 500 глядачів. 0:1 Цихмейструк, 20, 1:1 Покладок, 58, 1:2 Кріпак, 65, 1:3 Кріпак, 82. Перший матч — 1:1.

«Динамо» (Київ) — «Кривбас» (Кривий Ріг). 1:0. 5 000. 1:0 Ребров, 41. Перший матч — 4:2.

Отже, 31 травня у День Києва на НСК «Олімпійський» відбудеться суто сімейна «розборка» — фінальний матч Кубка країни, в якому зустрінуться ЦСКА і «Динамо».

Для армійців вихід на такий рівень — подія видатна. Адже ЦСКА, найпевніше, стане учасником європейського Кубка кубків. Якщо навіть і не переможе у вирішальному матчі динамівців. Адже останні дуже близькі до виграшу чергового комплекту золотих медалей і сподіваються на участь у Лізі чемпіонів, у нинішньому розіграші якої вони виступили яскраво. Тому прагнутимуть підвищення планки.

Утім, армійці, можливо, постараються увійти до євротурніру в ранзі саме володаря національного Кубка. Ніхто не сумнівається в тому, що «Динамо» сьогодні переважає суперника по фіналу за багатьма складовими. Але в Кубка — свої закони. І не завжди тріумфує технічніший, спритніший, класніший. А перемагає той, хто підготовлений ліпше психологічно і віддає перемозі все до останку. Отже, фінал обіцяє захопливу боротьбу. І, сподіваємося, що на трибунах головного стадіону країни буде велелюдно.

А тепер кілька слів про матчі, які визначили фіналістів. У Донецьку чудово виявили себе армійці. Душею тут був капітан команди Едуард Цихмейструк. Він і відкрив рахунок красивим ударом під гострим кутом, прорвавшись у штрафну з правого флангу.

Господарям, які, звісно, ще не мають великого досвіду виступів на найвищому рівні, вдалося після перерви встановити рівновагу. Андрій Покладок відмінно зіграв на випередження. Але ЦСКА додав обертів, і слово взяв Яків Кріпак, який забив два ефектні м'ячі.

Обов'язково відзначу доброзичливе ставлення донецьких уболівальників до гостей. Вони, віддаючи данину майстерності армійських футболістів, дружно підтримували кожний їхній удалий крок, скандуючи «Молодці!». Хороший приклад для наслідування.

У Києві «Кривбас» зіграв гідно, підтвердивши, що є командою потужною і вольовою. Гостям удалося добре організувати оборону. І атаки киян, як правило, розбивалися об ці міцні мури. Хоча вже на 37-й хвилині господарі могли відзначитися. Андрій Шевченко залишився наодинці з воротарем криворіжців Валерієм Дудкою, але з метрів семи влучив саме в нього.

Щоправда, невдовзі Андрій повністю реабілітувався, віддавши блискучий довгий пас на Сергія Реброва. А знаний бомбардир ефектним ударом головою завершив справу. Такі комбінації гідні показу у найпрестижніших оглядах.

Підбиваючи підсумок повторних зустрічей півфіналу, скажу, що квартет учасників продемонстрував футбол досить високої якості. І це радує найбільше.

На знімку: в останніх матчах ЦСКА найпомітніший —його капітан Едуард Цихмейструк.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Лука СТАНКЕВИЧ, «Голос України»

Готують «санчата» влітку...

Проблема підготовчого періоду дуже гостро стоїть перед багатьма українськими футбольними клубами. Особливо важко її розв'язувати взимку, під час перерви між колами чемпіонату. Де знайти зручне помешкання, якісне харчування, зелені футбольні поля, солідних спаринг-партнерів? Та ще й за «людськими» цінами. Відповіді на ці запитання турбують керівників клубів, адміністраторів.

І щоб це відбувалося, так би мовити, централізовано, вирішила подбати Федерація футболу України. А ще конкретніше, її офіційний туроператор — агентство «Спорт лайн тревел», що вирішило готувати «санчата» влітку.

— Спектр нашої діяльності дуже широкий, — розповіла генеральний директор агентства Ольга Позднякова. —Саме тепер взялися за організацію груп спеціалістів, журналістів і туристів на фінальну частину чемпіонату світу з футболу у Франції. Україна отримала 140 квитків на різні матчі цього захопливого фестивалю. А бажаючих мати їх значно більше. Хоча поки що розглядаємо всі прохання.

Попереду — відбірковий цикл чемпіонату Європи-2000. Сподіватимемося, що збірна України вибореє путівку на його фінал. Отож, роботи матимемо вдосталь. Це організація обслуговування футбольних делегацій —наших, які вирушатимуть за кордон, і прийом гостей: спортсменів, функціонерів, журналістів, уболівальників. Організуємо також чартерні авіарейси для футбольних команд.

Почали налагоджувати чистий туризм, лікування на знаменитих курортах. Мріємо бачити серед наших клієнтів футболістів, тренерів, членів їхніх родин. Відправимо за зручними цінами у будь-яку точку планети. Цю ділянку роботи доручено комерційному директору агентства Миколі Юнаку.

А про передсезонні збори клубів ліпше розповість ще один наш комерційний директор Віктор Дадонов, людина у футболі дуже авторитетна. Він тривалий час працював віце-президентом ФК ЦСКА (Київ).

— Маємо контакти з багатьма президентами і старшими тренерами, — каже Віктор Гур'янович. — Усі бажають, щоб наша спільна справа принесла користь українському футболу. Ми вже маємо чималий банк даних про можливість організовувати збори в Угорщині, Словаччині, Ізраїлі, ОАЕ тощо. Є вже й контакти з керівниками фірм, комплексів, готелів. До речі, великий інтерес до нашої справи виявляють і клуби Росії, які залюбки вирушатимуть на тренувальні збори разом з нашими колективами...

Василь БАБУХ, «Голос України»

Вселенські потопи прогнозуються

Чернівчанин В'ячеслав Адаменко займається вивченням загадкових явищ, які мали місце на нашій планеті, на галактичному терені. Ув'язуючи їх з космічним контекстом, він намагається по-новому осмислити світобудову, дискутує з цього приводу з науковими авторитетами.

Упродовж багатьох літ аматор-дослідник цікавиться саме тими явищами, які Біблія називає апокаліптичними. Йдеться про вселенські потопи, льодовикові синдроми, глобальні зміни у кліматі Землі. В результаті цих пошуків чернівчанину вдалося висунути оригінальну гіпотезу, яка несе в собі новизну пізнання.

Я попросив добродія В'ячеслава популярно викласти свої припущення. Обклавшися схемами, таблицями, розрахунками, він повів мову про небуденні, але такі хвилюючі для людства речі...

— Усім добре відомо, що Сонце обертається довкола своєї осі. А його екваторіальні зони рухаються швидше за близькополярні. Власне, такий рух притаманний кожній зірці.

Та моя гіпотеза базується на дещо інших фактах. Досліджуючи цю тему, я дійшов висновку, що Сонце рухається ще й по вертикалі осі. Раніше чомусь ніхто не надавав значення цьому важливому чиннику. Я вирахував період переміщення світила від верхньої його точки до нижньої. Він становить 24000 років. Зафіксувати цей процес, ясна річ, дуже важко, оскільки він довготривалий у часі.

Уважно вчитуючись у тексти давньогрецьких міфів, біблійні пророцтва, я збагнув, що то не фантастика, не філософські метафори, а зашифровані послання древніх.

У різні часи різні вчені робили спробу дати пояснення причинам глобальних кліматичних та геологічних змін на Землі. Джеррі Матровік та Алессандро Форт, приміром, припускають, що викликають такі явища виключно зміни нахилу земної осі. Інші дослідники приписують ці аномалії так званому «парниковому ефекту». В. Коноваленко доводить, що їхнім винуватцем стало зіткнення комети Шумейкерів-Леві з Юпітером.

На мій погляд, ці гіпотези хибні, бо їх автори не брали до уваги об'ємної картини того, що відбувається на Землі й довкола неї, не рахувалися з даними археологічної науки. А саме вона володіє багатьма доказами того, що в деякі періоди існування нашої планети за Північним і Південним полярними колами клімат нагадував теперішній середземноморський. Пригадаймо хоча б недавнє сенсаційне відкриття, зроблене російським ученим Валерієм Дьоміним у широтах Північного полюсу. Він виявив рештки давньої цивілізації, яка займалася вирощуванням сільськогосподарських культур і навіть винограду.

У деякі періоди Землю сковували могутні льоди. Інколи вони опускалися навіть до широт сучасного Києва. Але було й навпаки — глобальне потепління спостерігалося і в Антарктиді. Саме це наштовхнуло мене сумістити процеси кліматичних змін обох полюсів і розглянути їх у комплексі.

Загальновідомо, що концентрація максимального теплового впливу сьогодні спостерігається на екваторі. Звідси й маємо таку картину: обидва полюси покриті кригою. Але крижана шапка Північного полюсу дещо менша від шапки Південного. Чим це пояснюється?

Повернімося до гіпотези. Коли Сонце по вертикалі піднімається вгору, то відповідним чином це відбивається на світових кліматичних умовах. Літо теплішає, а зима стає м'якшою. Подальший підйом світила викличе глобальні погодні зміни у північних широтах. Ось чому колишні земляни, що жили в прадавні часи за Полярним колом, могли вирощувати там навіть виноград.

Далі відбуваються зворотні процеси. З верхньої точки Сонце поступово опускається до нижньої. При цьому льоди Північного полюса починають наростати, а крижана шапка Південного зменшується. От вам і глобальні кліматичні зміни. І не треба приписувати їх «парниковому ефекту».

Куди ж рухається Сонце тепер? Я вже казав, що нині світило перебуває в центрі екваторіальної зони. Але піднімається в бік Північного полюса. До речі, це підтверджують дослідження учених США. Вони довели: площа льодовика Коламбія, що на Алясці, з 1985 року по 1995-й зменшилася на кілометр.

Але хочу зауважити: переміщення Сонця не є плавним, воно стрибкоподібне, пульсуюче, із зупинкою в точках спокою, які повторюються через кожних 6000 років. У період, коли спостерігається різкий рух світила, на Землі створюється кліматичний дисбаланс і починають швидко танути льодовики, що спричиняє великі потопи. До речі, вони описані в різних історичних переказах древніх. На їх підставі, а також внаслідок вивчення окультних пізнань стародавніх греків я дійшов висновку, що апокаліпсиси можна прогнозувати. Йдеться передусім про вселенські потопи.

Як відомо, людство здавна зважає на дванадцять знаків зодіаку — Овен, Телець, Близнята, Рак, Лев, Діва, Терези, Скорпіон, Стрілець, Козеріг, Водолій та Риби. Зумисне подаю їх у такій послідовності, оскільки точка весняного рівнодення починається з Овна. Епоха зодіакального знака триває 2000 років, відповідно ера всіх знаків обчислюється 24000 роками.

Наголошую, що рух Сонця по вертикалі має пульсуючий характер — інакше не відбувалося б різкого танення льодовиків на полюсах через кожні 6000 років. Таке за логікою мало б ставатися через 12000 літ. Ці періоди я називаю точками спокою. До речі, про них ідеться у Святому письмі. Це дає підставу зробити висновок: кожне наростання льодової шапки на полюсі відбувається через 24000 років.

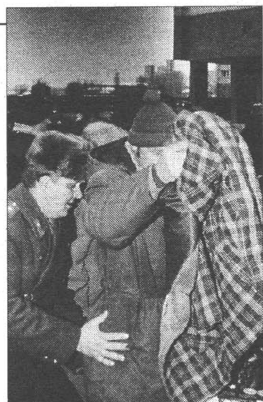
На підставі своїх висновків я можу визначити, в які періоди відбувалися найжахливіші катаклізми на Землі, зокрема й загибель загадкової Атлантиди.

Стародавні греки натякали, що Атлантида була країною, розташованою на захід від берегів Європи, десь за акваторією Ла-Маншу. Спробуємо підтвердити це з допомогою знаків зодіаку. Як відомо, в 2000 році розпочинається епоха Водолія. У зворотній послідовності минулі епохи матимуть такий вигляд (відлік ведемо від Водолія): Козеріг, Стрілець, Скорпіон, Терези. З інформації древніх ми знаємо: Терези керують Великобританією. Отже, знаючи часову тривалість зодіакального знака, можна встановити, що 6000 років тому ця територія перебувала в зеніті свого духовного й культурного розквіту. Саме там, як стверджують древні, містилася легендарна Атлантида. Отже, сліди могутньої цивілізації варто шукати там у прибережних зонах затопленого колись шельфу приблизно на глибині 50 — 75 метрів. Думається, що одне з найквітучіших міст Атлантиди, яке зустрічається у згадках древніх, — місто Львів (не плутати з українським Львовом) розміщується теж неподалік Великобританії. До речі, Нострадамус у своїх пророцтвах віщує цій країні в недалекому майбутньому нові потопи...

Чернівці.

Ні «прав», ні права...

Захоплення літаків із пасажирами-заручниками на міжнародних авіалініях — справа житейська і звична. Почастішали також напади грабіжників на автобуси з «човниками» неподалік кордонів. Плати «податок» і паняй далі... Але випадок, що недавно стався на автодорозі в Луганській області, свого роду унікальний. По-перше, йдеться про звичайнісінький рейс за маршрутом «Луганськ—Маріуполь». А по-друге, дві з половиною години пасажири «Ікаруса» перебували в ролі заручників спершу... водія автобуса, а потім і правоохоронців. Та все по порядку.

Отже, 24 квітня, згідно з розкладом, о 15 годині 15 хвилин від автовокзалу в Луганську відійшов автобус «Луганськ — Маріуполь», державний номер 84-88 ДОФ. Оскільки відбувалося це в п'ятницю, тобто напередодні вихідних, то бажаючих їхати було більше, ніж квитків у касі і місць у «Ікарусі». Тому один із водіїв, який збирав гроші з «лівих» стоячих пасажирів, ледве просувався переповненим салоном.

Через годину автобус зупинився на автостанції міста Алчевська.

— П'ять хвилин, — оголосив зупинку водій і попрямував до диспетчерської.

До виходу посунули лише ті з пасажирів, які вже приїхали. Їх місця почали займати, хто чекав на автобус у Алчевську.

Тим часом п'ять хвилин минуло, а автобус стояв. Водії чортихалися біля заднього правого колеса: треба міняти...

— Виходьте, доведеться почекати, — запропонував один із шоферів, і обоє розпочали вимушений ремонт.

Переважна більшість пасажирів так і залишилася біля автобуса і спостерігала за діями водіїв. Хтось дрімав у салоні. Деякі розбрелися навколо автовокзалу в пошуках холодку, відгукуючись на традиційні поклики «Холодне пиво!» та «Гарячі пиріжки!»

Ремонт очевидно затягувався і закінчився майже через годину. Тому свої місця пасажири займали з особливою поспішністю.

Нарешті! Порозсідалися в передчутті продовження подорожі, але автобус стояв, мов укопаний. Двигун, що був завівся, знову замовк, і тепер було добре чути обурений голос водія.

Через якусь хвилину вже весь салон знав причину чергової затримки. Виявилося, у водія, який залишив на своєму місці куртку, з кишені зникли гроші. І найголовніше — посвідчення водія. Так звані «права».

— Віддайте, прохаю! — звертався він до салону. —Адже тільки хтось із вас узяв. Більше нікому! Скажіть, що це жарт, і відразу їдемо далі.

Пасажири щось спробували заперечити, але водій стояв на своєму: Підкиньте... А ні — то нікуди далі не поїдемо!..

Тепер вже настала черга обурюватися пасажирам. Мовляв, пропажа «прав» — це особиста справа водія. Ніхто в сторожі йому не наймався. І так вже годину тут простояли...

— Стоятимемо, аж поки не віддасте «права»! —оголосив тоді водій. І додав: — Не хочете по-доброму, викликатиму міліцію. Вибирайте!

Хвилини спливали, а «права», звісно, ніхто не повертав. У салоні ставало душно. Десь позаду дитина раз у раз запитувала у матері: «Не їдемо? Не їдемо? Не...»

— Та робіть же щось! — не витримали у когось нерви.

— Доки ж ми стоятимемо?..

— Нікуди без «прав» я не поїду! — непохитним залишався водій. — Не віддасте — всіх міліція обшукуватиме. Викликати?..

Одностайності серед пасажирів не було. Одні обурювалися, що міліція не має такого права. Інші погоджувалися на все. Аби тільки швидше їхати.

Сказано — зроблено. Водій і справді викликав наряд міліції. Його прибуття чекали ще кільканадцять хвилин. Але чекали з надією — нарешті цей абсурд закінчиться. В поголовний обшук мало хто вірив. І даремно...

Троє прибулих правоохоронців вислухали водія, і, не гаючись, приступили до справи. Щоправда, пропозиція «З речами на вихід!» все ж мала значення протилежне звичному...

По одному, і старі, і малі, у якомусь зацепенінні слухняно виходили з салону, де двоє міліціонерів оглядали їх сумки, а у декого й кишені. Натовп уважно приглядався до кожного — може, у цього?

Старший наряду — прапорщик якийсь час тільки спостерігав процедуру збоку. Але ось парадокс, пасажири, аби швидше йшла справа, запропонували залучатися і йому.

Коли оглянули останнього, взялися ретельно обшукувати салон. Ще було сподівання, що «права» хтось підкинув під сидіння чи ще десь. Марно!

Старший наряду, коли почув назву газети та моє прохання прокоментувати власні дії та дії своїх підлеглих, помітно скис. Саме тому довго не міг знайти потрібних слів. За винятком тільки прохання не називати його прізвище. За словами прапорщика, в деяких випадках міліція і справді має право робити «наружний досмотр». Щодо згаданого випадку, то хтозна... Адже, як зазначив сам правоохоронець, «права» у водія зникли внаслідок «собственной неосторожности». А значить, навряд, щоб за цим фактом було порушено кримінальну справу.

Тоді чому ж правоохоронці в пошуках «прав» водія так рішуче стали на бік їх недавнього власника і знехтували правами пасажирів? Запитання залишилося без відповіді. Як і наступне: хто нестиме відповідальність за моральні та матеріальні збитки пасажирів внаслідок затримки автобуса на дві години?..

Якщо ви думаєте, шановні читачі, що після процедури «наружного досмотра» автобус нарешті поїхав далі, то помиляєтеся. Точніше, він поїхав, але до найближчого відділення міліції, де ще з півгодини водій реєстрував пропажу «прав». А цим самим було ще раз зареєстровано і відсутність будь-яких прав у пасажирів злощасного рейсу...

P. S. Коли я нарешті доїхав до місця призначення (пізніше на дві з половиною години), то збагнув, що усім нам ще неабияк повезло. Бо могло бути набагато гірше. Приміром, зізнання у крадіжці могли б «вибивати» гумовими кийками. А що? Або посадили б усіх на добу-дві в камеру попереднього ув'язнення «подумати». А водій, який їздить цим маршрутом, завертав би з дороги і заглядав за грати:

— Віддаєте «права» чи ні?
А де їх узяти?.. Прав нема.

Один із пасажирів цього рейсу
Павло КУЩ.

Луганська область.

ВАТ з розробки і виготовлення засобів механізації будівництва **«Мехбуд»** повідомляє про проведення загальних зборів акціонерів, які відбудуться 30 червня 1998 року об 11 годині в приміщенні **ВАТ «Мехбуд»,** м. Київ, вул. Академіка Кримського, 4-а.

Реєстрація учасників зборів проводиться з 9.00 до 10.30.

Для участі в зборах необхідно мати паспорт, для представників юридичних осіб — доручення.

Порядок денний:

1. Звіт правління про підсумки роботи за 1997 рік.
2. Звіт ревізійної комісії за 1997 рік.
3. Затвердження річного балансу за 1997 рік.
4. Затвердження порядку розподілу прибутку за 1997 рік.
5. Затвердження нової редакції статуту, положень про органи управління товариством.
6. Обрання складу спостережної ради, ревізійної комісії, правління.
7. Збільшення статутного фонду товариства.

Для приведення статутного фонду у відповідність з вимогами законодавства про мінімальний статутний фонд акціонерного товариства і проведення фінансового оздоровлення АТ «Мехбуд» планується збільшити статутний фонд шляхом випуску 360.000 простих іменних акцій другої емісії номінальною вартістю 25 копійок. Випуск здійснюватиметься у бездокументарній формі.

Запланований розмір статутного фонду становить 100.000 гривень.

Акції другої емісії випускаються у вільний продаж. Акціонери мають переважне право на їх придбання. Запланований термін передплати — 6 місяців з дня опублікування інформації про їх випуск.

Зміни до статуту, пов'язані зі збільшенням статутного фонду, є складовою частиною нової редакції статуту, з проектом якого можна ознайомитися в загальному порядку.

Телефон для довідок: 444-81-67.

Правління.

Зміни до інформації про п'ятий випуск акцій АКБ «Європейський», м. Харків

У розділі «Дані про емісію акцій» має бути:

Акції випускаються в документарній формі: прості іменні серії А005, привілейовані іменні серії В005.

Номери простих іменних акцій: з 00000001 по 45249146.

Номери привілейованих іменних акцій: з 00001 по 50854.

У розділі «Характеристика іменних акцій банку» має бути:

Особа, на користь якої відчужені акції, набуває права власності з часу внесення відповідних змін до реєстру акціонерів банку.

Претензії, пов'язані зі змінами до інформації, що виникли у передплатників, приймаються протягом 15 днів за адресою: м. Харків, вул. Красношкільна наб., 24, АКБ «Європейський».

Голова правління АКБ «Європейський» Е. В. М'ячин.

До уваги акціонерів ВАТ АКБ «Антарес»

26 травня 1998 року о 12 годині відбудуться збори акціонерів **ВАТ АКБ «Антарес»**

Порядок денний:

1. Звіт правління про результати діяльності АКБ «Антарес» у 1997 році.
2. Звіт ревізійної комісії банку.
3. Збільшення номінальної вартості простих іменних акцій на які поділено статутний фонд банку — до 100 (сто) гривень кожна.
4. Рішення про випуск акцій (п'ята емісія) АКБ «Антарес».
5. Внесення змін в статут АКБ «Антарес».
6. Різне.

Для виконання економічних нормативів, встановлених НБУ, планується мінімальне збільшення статутного фонду до 6 890 150 грн. за рахунок додаткового випуску простих іменних акцій номіналом 100 грн. кожна в кількості 33901 на загальну суму 3 390 150 грн. Переважне право підписки на акції надається засновникам та акціонерам банку. Запланований термін підписки — з 22.06.98 р. по 22.12.98 р.

У зв'язку із збільшенням статутного фонду пропонується внести такі зміни до статуту АКБ «Антарес».

Пункт 7.1. викласти у редакції:

«Розмір статутного фонду банку становить 6 890 150.00 гривень».

Пункт 7.2. викласти у редакції.

«Статутний фонд поділено на 68 901 простих іменних акцій, номінальною вартістю 100 (сто) гривень кожна».

Збори відбудуться за адресою: м. Київ, вул. Лагерна, 38.

Правління АКБ «Антарес».

Арбитражный суд Автономной Республики Крым (333000, г. Симферополь, ул. К. Маркса, 18) возбудил дела о банкротстве:

1. № 2824-5 от 02.10.97, фирма «Флореаль» (юридический адрес: АРК, г. Симферополь, ул. 60 лет Октября, д. 21, кв. 282), р/с 6468643, АППБ «Аваль», код ОКПО 24496276;
2. № 2820-5 от 02.10.97, фирма «Амарант» (юридический адрес: АРК, г. Симферополь, ул. Дмитрия Ульянова, д. 5/7, кв. 5), р/с 468288, СФКБ «Приватбанк», МФО 384436, код ОКПО 23203993;
3. № 3774-6 от 01.12.97, фирма «Атлантида» (юридический адрес: АРК, г. Симферополь, ул. Носенко, 3), р/с 1644643, ПИБ, код ОКПО 19180737;
4. № 3750-6 от 01.12.97, ООО «Ландшафт-Тавриды» (юридический адрес: АРК, г. Симферополь, ул. Аральская, д. 59, кв. 67), р/с 1467410, Интерконтбанк, МФО 324463, код ОКПО 16327507;
5. № 4195-11 от 18.12.97, АОЗТ «Таврическая страховая компания» (юридический адрес: АРК, г. Симферополь, ул. Севастопольская, д. 45), р/с 467945, СФ АББ Интерконтбанк, МФО 324463, код ОКПО 19444337;
6. № 125-1 от 22.01.98, РСУ-4 Крымоблремстройтреста (юридический адрес: АРК, г. Симферополь, Пушкина, 36), р/с 508201, КД КБ, МФО 324010, код ОКПО 05523850;
7. № 1012-11/98 от 15.01.98, НПКФ «Дайтона» (юридический адрес: АРК, г. Симферополь, ул. Крымских партизан, д. 31/49), р/с 468354, ПИБ код ОКПО 13790682;
8. № 1011-11/98 от 15.01.98, КСПКП «Байкал» (юридический адрес: АРК, г. Симферополь, ул. Клары Цеткин , 34), р/с 468501, «Акси-банк», код ОКПО 16327714;
9. № 214-2 от 13.01.98, Фирма «Байра» (юридический адрес: АРК, г. Симферополь, ул. Кржижановского, д. 1, кв. 5), р/с 4468823, АК АБ «Украина», код ОКПО 20742363;
10. № 213-2 от 13.01.98, МЧП «ЗВС» (юридический адрес: АРК, г. Симферополь, ул. 60 лет Октября, д. 7, кв. 40), р/с 2468977, АППБ «Аваль», МФО 324021, код ОКПО 20688470.

Претензии кредиторов и заявления санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Відкрите акціонерне товариство
«Завод Кінап»
повідомляє своїх акціонерів, що 19 червня 1998 р. о 14.00 відбудуться загальні збори за адресою: 270005, м. Одеса-5, вул. Дальницька, 32.

Реєстрація акціонерів та їх представників з 10.00 до 13.00 у відділі кадрів ВАТ «Завод Кінап», вул. Дальницька, 25.

Порядок денний:

1. Звіт правління про виробничо-господарську діяльність підприємства за 1997 р.
2. Звіт ревізійної комісії.
3. Внесення змін і доповнень до статуту і положення.
4. Організаційні питання.

Для участі у зборах необхідно при собі мати паспорт або інші документи, що посвідчують особу. Для представників акціонерів і юридичних осіб додатково мати доручення.

Довідки за телефоном (8-0482) 33-99-12.

Правління товариства.

Арбітражним судом м. Києва (252030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44в), за позовом ДПА у Залізничному районі м. Києва порушено справи про банкрутство:

— 9/254б орендного підприємства кінотеатр «Зірка» (юридична адреса м. Київ, вул. Кривоноса, 27, розрахунковий рахунок 601614 в Залізничному відділенні Укрсоцбанку);

— 11/32 товариства з обмеженою відповідальністю «Меліт» (юридична адреса: м. Київ, вул. Вінницька, 10; фактична адреса: м. Київ, вул. Барбюса, 9а, розрахунковий рахунок 3467442 в Ленінградському відділенні Промінвестбанку);

— 11/34 товариства з обмеженою відповідальністю фірми «Імпрайз» (юридична адреса: м. Київ, вул. Червонопартизанська, 1/3, розрахунковий рахунок 4467757 у Залізничному відділенні Укрсоцбанку);

—11/33 товариства з обмеженою відповідальністю «Елітон» (юридична адреса: м. Київ, вул. Клименка, 25, розрахунковий рахунок 4467271 АКБ «Правексбанк»);

— 14/54 товариства з обмеженою відповідальністю «Цефея» (юридична адреса: м. Київ, вул. Сурікова, 3, розрахунковий рахунок 12467903 в Печерському відділенні);

— 14/53 товариства з обмеженою відповідальністю «Оновлення» (юридична адреса: м. Київ, вул. Соціалістична, 6, розрахунковий рахунок 2467309 в Залізничному відділенні Промінвестбанку);

— 11/43 товариства з обмеженою відповідальністю «Онікс» (юридична адреса: м. Київ, вул. Кривоноса, 2а, к.800, розрахунковий рахунок 010467512 в Залізничному відділенні Ощадбанку 5445);

— 11/42 товариства з обмеженою відповідальністю фірма «Деміс ЛТД» (юридична адреса: м. Київ, вул. Репіна, 2; фактична адреса: м. Київ вул. Первомайського, 5а, розрахунковий рахунок 2467836 в АКБ «Ростокбанк»);

— 11/44 асоціації «Аніго» (юридична адреса: м. Київ, ул. Мішина, 17, фактична адреса: м. Київ, вул. Гонти, 7, розрахунковий рахунок 467923 в Українському міжнародному банку);

— 19/78 приватного підприємства «Фініда» (юридична адреса: м. Київ, вул. Освіти,4, розрахунковий рахунок 468886 в АБ «Інтелект»).

Арбітражний суд Чернівецької області порушив справи про банкрутство:

МСП «Керамік» (275324, с. Берегомет Кіцманського району Чернівецької області; р/р 26008500133001 у Кіцманському відділенні АК АПБ «Україна», МФО 356033), справа № 7-165-217/б;

ТзОВ «ВЕНУС ЛТД» (275520, с. Карапчів Глибоцького району Чернівецької області; р/р 000467109 у Глибоцькому відділенні АК АПБ «Україна», МФО 356129), справа № 4-136-179/б.

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбитражный суд Днепропетровской области возбудил дело № Б-15-149 о признании банкротом Государственного областного коммунального Днепропетровского информационно-вычислительного центра коллективного пользования (ГОК ДИВЦ КП) согласно собственному заявлению (320009, г. Днепропетровск, ул. Строителей, 25; р/с 26003100316001, МФО 305017, код 05411481 в ДОД АКБ УСБ (г. Днепропетровск, ул. Мечникова, 11).

Претензии принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

ВАТ «Коломийське автопідприємство»

запрошує акціонерів взяти участь у загальних зборах товариства, які відбудуться 26 червня 1998 року за адресою: м. Коломия, проспект Грушевського, 94.

Початок зборів о 12.00.

Реєстрація акціонерів та їх повноважних представників буде проводитись з 10.00 до 11.30. Наявність документа, що посвідчує особу, обов'язкова.

Порядок денний:

1. Звіт голови правління ВАТ «Коломийське АТП» про результати фінансово-господарської діяльності товариства за 1997 рік.
2. Звіт ревізійної комісії товариства.
3. Затвердження балансу товариства за 1997 рік, звіту правління та висновків ревізійної комісії.
4. Затвердження:

а) статуту товариства (нова редакція);

б) регламенту загальних зборів акціонерів товариства;

в) положення про спостережну раду товариства.

5. Вибори спостережної ради товариства.

6). Різне.

Правління ВАТ «Коломийське автопідприємство»

Арбітражний суд Львівської області (290010, м. Львів, вул. Личаківська, 81) порушив справу № 2/368 про визнання банкрутом Львівського обласного підрядного спеціалізованого шляхового тресту «Облшляхрембуд»; р/р 2600300012486 в ЛОД «Укрсоцбанку» м. Львова, МФО 325019, код ЗКПО 03331306.

Вимоги кредиторів та заяви можливих санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбитражный суд г. Севастополя (335000, г. Севастополь, ул. Суворова, 21) возбудил дела о признании банкротами:

— дело № 081/6 ООО ВКФ «Консул ЛТД» (335000, г. Севастополь, пр. Октябрьской революции, д.37, кв.27; р/с 467444 Укрсоцбанка г. Севастополя);

— дело № 053/5 МЧП «Оскар» (335000, г. Севастополь, ул. Гавена д.8, кв.10; р/с 4468724 Проминвестбанка г. Севастополя);

— дело № 055/5 ЧП «Наша марка» (335000, г. Севастополь, ул. Фадеева, 2-А, кв.82).

Арбітражний суд Сумської області порушив справу № 633-7/51 від 05.02.1998 р. про визнання банкрутом приватного виробничо-комерційного підприємства «Алекс-Компані» (юридична адреса: 244011, м. Суми, просп. Шевченка, 8, кв.7, р/рахунок 2468029 в Сумському головному відділенні Промінвестбанку України, МФО 337279).

Претензії кредиторів приймає арбітражний суд протягом місяця з дня публікації оголошення за адресою: 244011, м. Суми, вул. Рибалка, 2.

ВАТ «Полтавський ГЗК» звернувся до Національної комісії з питань регулювання електроенергетики України з проханням про видачу ліцензії на здійснення підприємницької діяльності, пов'язаної з постачанням електричної енергії за нерегульованим тарифом на території України.

Поштова адреса: м. Комсомольск Полтавської обл., вул.Будівельників, 16.

Тел.: 7-42-21. **Правління ВАТ «Полтавський ГЗК»**

Арбітражний суд Черкаської області (257000, м. Черкаси, бульвар Шевченка, 307) порушив справу №501/8 від 24.03.1998 р. про визнання банкрутом ВАТ «Агротехсервіс» (258800, м. Христинівка, Черкаської області, вул. Леніна, 89).

Р/рахунок 26003200152001 в АПБ «Україна», м. Христинівка, МФО 354262, код ОКПО 3767015.

Претензії приймають протягом місяця з дня публікації оголошення.

ВАТ «Львівавтозапчастина»

Повідомляє, що повторні загальні збори акціонерів відбудуться 3 липня 1998 року об 11-й годині за адресою: 290016, м. Львів, вул. Городоцька, 64. Реєстрація акціонерів з 8-00 до 10—00.

Правління ВАТ «Львівавтозапчастина».

Арбитражный суд Донецкой области (340105, г. Донецк, б. Пушкина, 34) возбудил дело № 9/37б о банкротстве частной производственной фирмы «Сван». Юридический адрес: 340055, г. Донецк, ул. Щорса, 18-А/27; р/с 260071000039 в Донецком филиале АКБ «Правэкс-банк», МФО 335173.

Претензии кредиторов и заявления санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Спільне українсько-німецьке підприємство у формі товариства з обмеженою відповідальністю **«МАСТЕРПРОДУКТ ЛТД»**, зареєстроване за № 17677 Печерською держадміністрацією Києва 09.08. 1996 р., повідомляє про свою ліквідацію.

Претензії приймають протягом 2 місяців за тел/факсом у Києві **(044) 560-36-97.**

Арбітражний суд Хмельницької області (280000, м. Хмельницький, Майдан Незалежності, 1) порушив справу № 25-Б/2 про визнання банкрутом кооперативу «Нива» (м. Ізяслав, вул. Жовтнева, 14; р/р 461816 в Ізяславському АК АПБ, МФО 315096, код 14150619).

Арбитражный суд Автономной Республики Крым по заявлению ГНА в Симферопольском районе возбудил дело о признании банкротами:

№ 571-5 от 15.01.98 г., малого предприятия —спортивный клуб «Имдат», 334122, Автономная Республика Крым, Симферопольский район, с. Кольчугино, ул. Горького, 16, р/с 468146 в КБ «Крым-Юрт», МФО 324667, ОКПО 20740489;

№ 1580-3 от 03.03.98 г., общества с ограниченной ответственностью «Жанет», 334103, Автономная Республика Крым, Симферопольский район, п. Школьное, ул. Мира, гостиница, комната № 104, ОКПО 20673451.

Кредиторам, а также возможным санаторам направлять заявления с имущественными требованиями в течение месяца со дня опубликования объявления по адресу: 333000, Автономная Республика Крым, ул. К. Маркса, 18, Арбитражный суд АР Крым.

Інформація про діяльність АТ "Україна-Холдинг-Лізинг" за 1996 рік

Найменування емітента	Відкрите акціонерне товариство "Україна-Холдинг-Лізинг"
Код ЄДРПОУ	16282673
№ свідоцтва про державну реєстрацію та дата видачі свідоцтва	Підприємство засновано 16.09.1991 Свід-во №285-57/1507 від 15.03.1996
Місцезнаходження	Україна, 254071, Київ, вул.Хорива, 41
Телефон	416-1521
Телефакс	462-5128
Основні види діяльності	М'ясне та молочне скотарство, оптова торгівля, вирощування зернових культур, зовнішня торгівля, с/г машинобудування
Кількість акціонерів	2610
Кількість власників облігацій	–
Чисельність працівників	73
Статутний фонд	677 478 гривень
-прості акції (кількість та частка в статутному фонді)	677 478 шт. (100%)
-привілейовані акції (кількість та частка в статутному фонді)	–
Дата проведення останніх зборів акціонерів	27.03.97
Найменування та місцезнаходження юридичної особи, уповноваженої емітентом продавати (купувати) його цінні папери	ЗАТ "Агротехнологічна інвестиційна компанія", 254071, Київ, Хорива, 29.
Найменування та місцезнаходження юридичної особи, уповноваженої емітентом виплачувати доход за його цінними паперами	Дивіденди виплачує сам емітент (Київ, вул.Хорива, 41, к.35)
Дата та термін виплати дивідендів, якщо вони будуть виплачуватись	Дивіденди за 1996р. виплачувались в період з 01.04.97 по 31.08.97

Основні фінансові показники (грн.)

Показник	Рік	
	звітний(1996)	попередній(1995)
1. Виручка (валовий доход) від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) за вирахуванням державного регулювання цін, ПДВ та акцизного збору	616600	4809800
2. Балансовий прибуток (збиток)	294200	402700
3. Всього по активах балансу	4162600	1345300
4. Всього зобов'язань	3153300	233600
5. Статутний фонд (довідково: номінальна вартість акції)	677478 (1.0)	265112 (1.0)
6. Нерозподілений прибуток	217200	221100
7. Прибуток, що припадає на одну просту акцію	0.43	1.52
8. Дивіденди, сплачені на одну просту акцію	0.33	1.05

Арбітражний суд Одеської області 02.03.98 р. порушив справу № 1117/2б за заявою АО «Епсилон» про визнання банкрутом ООО «Ровесник» (Одеса, вул. Б. Хмельницького, 12/6; р/р 260033011011 в КБ «Місто банк»).

Кредиторам, а також можливим санаторам направляти заяви з майновими вимогами до боржника у місячний термін з дня опублікування оголошення за адресою: 270032, м. Одеса, пр. Шевченка, 4, Арбітражний суд Одеської області.

До відома громадськості
ВАТ «Харківське енергоремонтне підприємство»

звернулося до Національної комісії з питань регулювання електроенергетики України з проханням про видачу ліцензії на здійснення підприємницької діяльності, пов'язаної з постачанням електричної енергії на території України.

Поштова адреса: м. Харків, пр-кт 50-річчя СРСР, 149.
Телефон (0572) 90-12-01.
Факс (0572) 97-61-67.
Телетайп 125501 ТОР.

Правління ВАТ «ХЕРП».

Шановні акціонери ВАТ «Рівненський комбінат хлібопродуктів»!

Правління відкритого акціонерного товариства «Рівненський комбінат хлібопродуктів» повідомляє про скликання загальних зборів акціонерів, що відбудуться 30 червня 98 року об 11-й годині за адресою: м. Рівне, вул. Відінська, 35, автотранспортний технікум (актовий зал).

Порядок денний:

1. Інформація про продаж акцій товариства.
2. Звіт голови правління про фінансово-господарську діяльність за 1997 рік.
3. Висновок ревізійної комісії про фінансово-господарську діяльність товариства за 1997 рік.
4. Вибори голови і членів правління товариства.
5. Вибори спостережної ради.
6. Вибори ревізійної комісії.
7. Про внесення змін та доповнень до статуту.
8. Затвердження внутрішніх нормативних документів.
9. Визначення порядку покриття збитків за 1997 рік.
10. Про затвердження кошторису використання прибутку на 1998 рік.
11. Про передачу ведення реєстру власників іменних цінних паперів незалежному реєстратору і затвердження договору з ним.

Реєстрація учасників зборів відбудеться 30 червня 1998 року з 9.00 до 11.00 за місцем проведення зборів на підставі документу, що засвідчує особу.

Представникам акціонерів мати доручення на право участі у зборах, оформлене у встановленому порядку.

Довідки за телефонами: 5-50-62, 22-21-27, 5-50-28. Факс 5-12-66.

Правління ВАТ.

За кордоном є спадок. Можливо, для вас...

Укрін'юрколегія (252034, м. Київ, вул. Золотоворітська, 2-а) в справах про спадщину розшукує родичів

Померлих у Канаді:

Михайла Волошина, який народився 1924 року в Німеччині, батько якого — Василь Волошин — народився в Україні.

Івана Пилиповича Терещенка, який народився 1912 року в Михайлівці, Україна.

Ядвіги Домашевської, яка народилася 1908 року, вірогідно в Україні.

Петра Дорошенка, який народився 1911 року в н/п Гвоздівка (Гвоздниця), Україна, і мав сестру Юлію Новак.

Франка Земана, який народився 1915 року.

Олександра Зако (Зацко, Жачко), який народився 1908 року.

Михайла Гроховчука, який народився 1910 року в одній із західних областей України.

Івана Потягато, який народився 1902 року.

Степана (Стівена) Орла, який народився 1910 року.

Івана (Джона) Новодворського, який народився 1908 року, агронома за фахом, батька якого звали Феодосій, а матір — Анна, в дівоцтві Васілек (Василик, Васілик).

Стефанії Скоропад, яка народилася 1917 року в Чикаго, батько якої — Іван Іськів — народився 1892 року в с. Бовдури Бродівського району, а мати —Катерина Павлівна, в дівоцтві Олійник, 1896 чи 1897 рр. народження мала братів Володимира та Алека (Олексія, Олександра), які народилися до 1911 року і померли чи загинули на другій світовій війні, та сестру Анну Павлівну Олійник, яка проживала в Україні. Бабусею спадкодавиці по лінії матері була Анна, в дівоцтві Прокуда.

Померлого в Німеччині:

Михайла Єгерова, який народився 1913 року в Адлерштадт, Галичина.

Померлої в Швейцарії:

Лідії Трітт, 1919 року народження, батько якої —Абрам (Абрахам) — народився 1861 року в Садгорі, Чернівці, а матір звали Міна, в дівоцтві Лорбеербаум.

Померлих в Англії:

Анастасії Петрівни Матульської, в дівоцтві Масек (Мацек, Мацик), яка народилася 1912 року в одній із західних областей України чи Польщі.

Михайла Карпіва, який народився 1915 року в західній Україні чи Польщі.

Зацікавлених осіб, а також осіб, яким відоме місце проживання розшукуваних, просимо повідомити про це Укрін'юрколегію: Київ-34, вул. Золотоворітська, 2-а, тел.: (044) 246-58-03; факс: (044) 229-28-35.

Арбітражний суд Одеської області (270032, м. Одеса, проспект Шевченка, 4) порушив справу №94/8Б про банкрутство МП «Норд» (272300, Одеська область, м. Бєлгород-Дністровський, вул. Маяковського, 7; р/р 001468562 у АПБ «Україна» м. Бєлгород-Дністровський Одеської обл., МФО 328436, код ЗКПО 0338487).

Арбітражний суд Львівської області (290010, м. Львів, вул. Личаківська, 81) порушив справу №2/68 про банкрутство ТзОВ «Камільфо» (290000, м. Львів, вул. Коперника, 11; р/р 509326 в Львівській Дирекції Укрсоцбанку, МФО 325019, код ЗКПО 03055674).

Арбітражний суд Хмельницької області (280000, м. Хмельницький, майдан Незалежності, 1) порушив справу №15-Б/2 про банкрутство АТ «Україна» (281100, Хмельницька обл., Старокостянтинівський р-н, с. Сахнівці; р/р 26004200037001 в АК АПБ «Україна» м. Старокостянтинів, МФО 315201, ЗКПО 63789643).

Арбітражний суд м. Києва за заявою Державної податкової адміністрації у Радянському районі м. Києва порушив справу № 6/15 про банкрутство ТОВ «Фінсервіс» (юридична адреса: Київ, вул. Я. Вал, 19; фактична адреса: Київ, вул. Желябова, 8, зал, 1 поверх; р/р 3467815 в міському відділенні «Промінвестбанк», МФО 322250).

Майнові вимоги кредиторів та можливих санаторів подавати до Арбітражного суду м. Києва протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд Чернівецької області порушив справи про банкрутство:

МПП «Карпати» (275701, с. Розтоки, Путильський район, Чернівецька область, р/р 405203 у АК АПБ «Україна» смт Путила, МФО 356118) справа № 3—145—217/б;

КСП «Україна» (275710, с. Дихтинець Путильський район, Чернівецька область, р/р 2600156001 у АК АПБ «Україна» смт Путила, МФО 356118) справа № 8—42—27/б.

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд м. Києва (252030, Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-В) порушив справу № 12/78б про банкрутство закритого акціонерного товариства «Ольво К» (252680, Київ, Чоколівський бульвар, 13; р/р 2600110247002 в АКБ «Київська Русь», МФО 319092).

Заяви кредиторів і санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд Вінницької області (287100, м. Вінниця, Хмельницьке шосе,7) 3 березня 1998 року порушив справу про банкрутство Вінницького управління механізації і будівництва «Вінницяоблагробуд» (юридична адреса: 288735, м. Вінниця, вул. Примакова,72; р/р 26009200106001 у Дирекції АК АПБ «Україна», МФО 302441, код ЗКПО 05519861).

Заяви кредиторів та санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд Києва (м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44в) за заявою Державної податкової адміністрації у Дарницькому районі Києва порушив справу №10/54 про визнання КМП «Леосвіт» банкрутом (юридична адреса: м. Київ, б-р Давидова,10 кв.252), розрахунковий рахунок 0004688984 в АКБ «Мрія», МФО 321767.

Претензії можливих кредиторів та заяви санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

ТОВ «Лік-Сервіс», що розташоване за адресою: 316050, м. Кіровоград, пр. Правди, 70-а, к. 102. Р/р 2600730010243 в ОД УСБ м. Кіровограда, повідомляє про свою ліквідацію.

Заяви кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд Києва (м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44в) за заявою Державної податкової адміністрації у Дарницькому районі Києва порушив справу № 15\210 про визнання Кооперативу «Санта-Марія» банкрутом (юридична адреса: м. Київ, вул. Тростянецька, 58 а), розрахунковий рахунок 4651828 у Дарницькому відділенні Укрсоцбанку.

Претензії можливих кредиторів та заяви санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Спільне українсько-ліхтенштейнське підприємство у формі товариства з обмеженою відповідальністю «Валкон ЛТД», зареєстроване за № 07601 Радянською держадміністрацією Києва 7 травня 1996 р., повідомляє про свою ліквідацію.

Претензії приймають протягом 2 місяців за тел/факсом у Києві (044) 560-36-97.

Мале приватне підприємство «Радова», що розташоване за адресою: 316050, м. Кіровоград, вул. Преображенська, 6, к. 208. Р/р 26007200443001 в АКБ «Україна» м. Кіровограда, повідомляє про свою ліквідацію.

Заяви кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня опублікування оголошення.

Народний календар

16 ТРАВНЯ — Тимофія. «На Тимофія — велика надія». Якщо сонячно й тепло, то така погода буде і в кінці місяця. І навпаки.

18 ТРАВНЯ — Ярини. З цього дня починали висаджувати розсаду капусти.

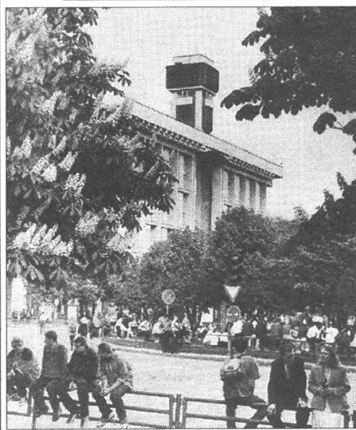
19 ТРАВНЯ — Іови. Цей день називали огірковим, а ще починали сіяти боби та горох.

22 ТРАВНЯ — Миколи. Крім весняного, є і зимовий (19 грудня). Кажуть, у кожнім році два Миколи: на першого — не буває холодно ніколи, а на другого — не буває тепла ніколи.

Прикмети травня:

- Якщо початок травня холодний, то наприкінці місяця буде тепло, і навпаки.
- Соловейко співав усю ніч — перед погожим днем.
- Туман над водою довго-довго не розходиться — буде гарна і суха погода.
- Удень пройшла гроза, але не схолодніло — вночі вона знову нагадає про себе.
- Часті тумани у травні — на мокре літо.

Фото з конверта

Знову цвітуть каштани.

Фото Юрія ПАВЛІВА.

Астрологічний прогноз

на 18 — 24 травня

ОВЕН. Знайдете те, що шукали. Можна перепочити і розслабитися. Це час, коли вороги стають друзями і приносять користь. Вам допомагатиме покровитель. Можливо з'явиться спонсор або таємний залицяльник.

ТЕЛЕЦЬ. Пожнете плоди справ, які розпочали два місяці тому. Будете комфортно почувати себе в будь-якому колективі. В середу і четвер досягнете успіху в справах. Не відмовляйтеся від дружніх вечірок. Усі любовні переживання — тільки на користь. У неділю ви схильні конфліктувати і помилятись.

БЛИЗНЯТА. Тиждень пройде під девізом романтизму та ідеалізму. В усьому будете виходити з прагнення до спокою і тиші. Досягнете своєї мети завдяки колишнім заслугам. Зможете скористатися протекцією. В середу і четвер укладайте угоди і завершуйте важливі справи.

РАК. Вам багато що вдасться за рахунок родинних зв'язків, далеких друзів або власного авторитету. Будете раді й щасливі за своїх дітей і коханих. У неділю отримаєте неприємну звістку.

ЛЕВ. Непоганий тиждень у фінансовому відношенні. В середу і четвер можна ризикнути і виграти. У понеділок і неділю опинитеся на роздоріжжі між почуттям обов'язку і власними бажаннями. Можете помилитися у виборі партнера.

ДІВА. Важливі справи будуть успішні за наявності компаньйона. З'являться люди, до яких виникне взаємний інтерес і симпатія. Хтось, можливо, стане для вас покровителем і допоможе пом'якшити проблеми. Середа і четвер —найбільш сприятливі дні щодо створення сім'ї, початку вигідного співробітництва та спільної поїздки.

ТЕРЕЗИ. Домашні турботи і службові клопоти принесуть радість. Цей тиждень відкриває для вас можливість посісти більш високу посаду. Стосунки із співробітниками наповняться симпатією. Ви здатні згладжувати гострі кути. Середа і четвер сприятливі для домашніх справ.

СКОРПІОН. Ви відчуєте емоційне піднесення і будете на виду у всіх. Ви одержите радість і енергетичне підкріплення від приємних зустрічей, кохання і улюбленого заняття. Робіть все для власного задоволення. Це найкращий тиждень весни для любовних справ, реалізації творчих планів. Можете закохатися, і це буде найщасливіше почуття року.

СТРІЛЕЦЬ. Чудовий тиждень для того, щоб покращити домашню атмосферу, здійснити косметичний ремонт. У вашому домі перебуватимуть люди, яким ви симпатизуватимете. Можливі новини здалеку і бажані гості.

КОЗЕРІГ. Попереду вас чекають щасливі дні, приємні сюрпризи, розіграші і симпатичне оточення. Звісно, якщо ви самі забажаєте побачити радісні й хороші моменти свого життя, якщо не загострите свою увагу на життєвих труднощах (підступний день — неділя). У середу і четвер може статися вигідне знайомство.

ВОДОЛІЙ. Будете досить високо оцінені, хоча самі станете комплексувати з приводу своїх здібностей. Непоганий тиждень для покупок, але невдалий для фізичної роботи і оздоровлення. Неділя —нещасливий день.

РИБИ. Привернете до себе увагу і станете найважливішою персоною. Вам будуть заздрити і лихословити на вашу адресу. У п'ятницю можна започатковувати нові справи на новому місці.

Антибіотик - не часник, багато не з'їси

Це цікаво

Є серед нас такі знавці в медицині, які лише в крайньому разі звертаються за допомогою до лікарів, а захворівши — займаються самолікуванням. І добре, коли самолікування закінчується одужанням. Особливо після приймання антибіотиків. Чи завжди вони корисні? Адже антибіотики борються лише з бактеріальною культурою. І зовсім безсилі проти вірусного захворювання. Треба пам'ятати, що є багато протипоказань. Тому ні починати, ні припиняти приймати антибіотики без призначення лікаря не слід. Коли хворий починає приймати антибіотик, збудник хвороби чинить опір і тільки через деякий час «ламається». Якщо припинити приймання антибіотика до перелому, одужання може не настати, а в організмі утвориться хвороботворний мікроб, стійкий до застосування цих ліків. Таке може статися і під час тривалого вживання одного й того самого антибіотика, саме тому не рекомендовано приймати їх більш як 5—7 днів.

Маргарита ВОЛЧКОВА, лікар.

Київ.

Тест

А що в шафі?

- Якщо ідеальний порядок, одяг акуратно розвішано, розкладено, нічого не зім'ято, хазяйка — зразок для наслідування. Вона часу марно не гає, досить передбачлива, раціональна. Але чи не нудно з нею?
- Шафа, повна паперів, шкільних зошитів, старих листів, листівок, квиточків і талончиків, указує на замкнену натуру, яка не любить ділитися своїми спогадами, дуже чуттєву й уразливу.
- Безліч усілякого старого мотлоху в шафах свідчить про те, що його власник — невиправний мрійник. Перебираючи речі, людина будує різні плани, прокручує їх у своїй уяві, але рідко реалізує.

Не такий страшний розчин...

Ремонт — не дуже приємна, але неминуча справа. А якщо ще й зі штукатуркою... Без майстрів не обійтися. Але можна й самому зайнятися цією роботою. Я роблю так. Спочатку змочую основу й краї старої штукатурки, потім починаю обробляти пошкоджені місця. Внутрішні кам'яні стіни штукатурю вапняним, а стіни у ванних кімнатах — вапняно-цементним розчином. Якщо пошкоджено великі ділянки, то краще їх поштукатурити заново. Спочатку наношу шар рідкого розчину товщиною 5 міліметрів, котрий служить для кращого з'єднання штукатурки з основою.

А я роблю так

Після схоплення розчину наношу грунт кількома шарами по десять міліметрів і розрівнюю його. Як тільки грунт починає твердіти, наношу останній шар у 2-4 міліметри з процідженого через сито сметаноподібного розчину. Потім затираю штукатурку ганчір'яною подушечкою. Якщо з'являються тріщини, розчищую і поглиблюю їх ножем: невеликі — на глибину до сантиметра, глибокі — на всю товщу штукатурки. Добре змочую їх водою і замащую гіпсовим розчином, старанно затираючи шви.

Іван ВЕГЕРА.

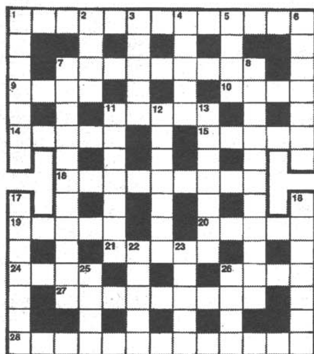
Бровари Київської області.

А ще був випадок

З піснею по життю

Новий спосіб самоврятування винайшла пенсіонерка Клавдія К. із Києва. Піднімаючись на п'ятнадцятий поверх, ліфт із пасажиркою, як це часто трапляється, зупинився. Та замість того, щоб стукати у двері, кликати на допомогу, плакати і проклинати ліфтерів, бабуся заспівала пісню «На вгороді верба рясна». Її спів почули сусіди, які й визволили потерпілу з ліфта за допомогою... стамески.

Оксана КАЛУГІНА.

КРОСВОРД

По горизонталі: 1. Один з трьох основних напрямів християнства. 7. Автор історичних романів «Святослав», «Володимир». 9. Назва ряду кварцитів. 10. Шахова фігура. 11. Епос киргизького народу. 14. Зображення святих. 15. Луговий вовк. 16. Вихідні дані книжки. 19. Пристань на Десні. 20. Символ віри. 21. Корона Папи Римського. 24. Ящик, саркофаг для зберігання мощів святих. 26. Келія самітника. 27. Видатний український різьбяр, виставляв твори у Німеччині та Франції, мав свою школу в Нью-Йорку. 28. Гігантська космічна система, куди входить сукупність галактик, які можна вивчати з допомогою сучасних засобів.

По вертикалі: 1. Гоголівський персонаж. 2. Почуття міри. 3. Футбольна команда — володар Кубка європейських чемпіонів 1986 р. та Суперкубка 1987 р. 4. Майданчик для боїв гладіаторів. 5. Одиниця лінійної міцності волокна, нитки. 6. Тіла, що утворюють магнітні поля. 7. Критика своїх вчинків. 8. Видатна українська оперна співачка. 11. Людина, яка не знає історії своєї країни. 12. Покривало із серпанку, що ним запинали голову поверх очіпка заміжні жінки. 13. Музичний інструмент. 17. Собор Паризької Богоматері. 18. Богиня долі, удачі у стародавніх греків. 22. Дружина князя Ярослава Мудрого. 23. Порт у Хорватії. 25. Монумент на честь видатної події. 26. Риба, яка б'ється електрострумом.

Відповіді до кросворда, надрукованого 11 квітня

До центру: 1. Чурило. 2. Сулима. 3. Калита. 4. Сатира. 5. Банкір. 6. Кадило. 7. Оранта. 8. Брюква. 9. Махаон. 10. Вагнер. 11. Кличка. 12. «Іліада». 13. Булава. 14. Турчин. 15. Лепеха. 16. Левада. 17. Марина. 18. Зарема.

Голос України

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.

Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заступник головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс—224-72-54; ВІДДІЛ РЕКЛАМИ — 441-89-34, 441-89-44; телефакс—449-85-62.

E-mail: sekret@golos.relc.com

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
◊ Рукописи не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 234597.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

Зам. 0311091.

1 2 3 4 6 7 8 9 0